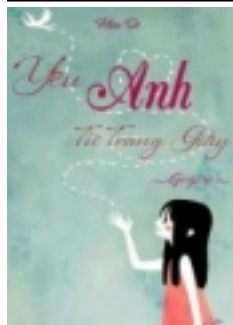

Yêu Anh Từ Trang Giấy

Contents

Yêu Anh Từ Trang Giấy	1
1. Chương 1: Định Mệnh	1
2. Chương 2: Đêm Trung Thu	8
3. Chương 3: Là Anh Muốn Gặp Em	11
4. Chương 4: Chúng Tôi Nên Ở Bên Nhau Sao?	15
5. Chương 5: Thực Tế Không Phải Là Như Vậy	19
6. Chương 6: Chín Tháng Mười Ba Ngày	22
7. Chương 7: Tình Yêu Là Để Ở Trong Lòng	25
8. Chương 8: Anh Sẽ Đi Cùng Em...	30
9. Chương 9: Những Bức Vẽ	35
10. Chương 10: Lòng Của Tôi Đang Khóc	39
11. Phụ Lục: Tâm Sự Của Tác Giả	43

Yêu Anh Từ Trang Giấy

Giới thiệu

Truyện ngắn cảm động, edit lúc rảnh rỗi mỗi khi bị rớt net. Ta nói thật đấy, cảm động lắm, đọc đi k.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-tu-trang-giay>

1. Chương 1: Định Mệnh

Nguyên danh: Yên tĩnh ma pháp

Tác giả: Hậu Dĩ

Converter: nguyetly_acc1

Editor: gororo

Giới thiệu: Truyện ngắn cảm động, edit lúc rảnh rỗi mỗi khi bị rớt net. Ta nói thật đấy, cảm động lắm, đọc đi không tiếc đâu, truyện có 10 chương thôi.

Chương 01: Định mệnh

Ngay từ nhỏ tôi đã hướng đến một cuộc sống không tầm thường.

Tôi không muốn như người bình thường nhàm chán sống cả đời, nhưng trở trêu thay, tôi lại sinh ra trong một gia đình bình thường, có một vẻ ngoài bình thường, trí lực bình thường của bình thường, vậy nên, càng thêm khẳng định tôi phải sống bình thường hết cả cuộc đời.

Tôi cảm thấy rất không thú vị, luôn mong muốn điều gì đó khác biệt xảy ra, cho dù không được như trong sách cái kiểu xuyên đến thế giới khác, gặp được người ngoài hành tinh hay phát hiện ra vùng đất mới đi chẳng nữa, ít nhất cũng nên có chút gì đó không giống với người thường. Nhưng là, tôi sống hai mươi năm qua, không hề xảy ra bất cứ chuyện gì có thể gọi là đặc biệt, bây giờ không, tôi nghĩ, về sau cũng sẽ không. Điểm đặc biệt nhất trong con người tôi, có lẽ chính là khao khát cháy bỏng muốn trở thành đặc biệt nhưng lại chẳng thể đặc biệt nổi.

Được rồi, nên nói đến vấn đề chính, bởi vì rớt cuộc thì tôi cũng gặp được một chuyện mà người ta có khi cả đời cũng chẳng gặp phải, đó là khi đang trên đường về nhà như bình thường, tôi gặp phải tai nạn xe cộ.

Nhưng điều này không gọi là đặc biệt, đây nên gọi là xúi quẩy thì hơn.

Chiếc xe bus chở tôi va chạm mạnh với thùng xe của một xe tải cùng chiều, thực ra cũng không có gì nghiêm trọng lắm, chỉ là chệch hướng đâm vào dải giới hạn ở rìa đường.

Lúc ấy tôi ngồi ở gần ghế lái, đó là bởi vì tôi rất dễ say xe, nhưng cũng là nguyên nhân khiến tôi bị thương nặng. Những mảnh thủy tinh từ khung cửa méo mó rơi xuống làm tôi bị thương, tôi ngã nhào trên mặt đất, không cách nào nhúc nhích được. Tôi cảm thấy toàn thân đều rất đau, hơn nữa cánh cửa bung ra đè nặng trên lưng khiến tôi rất không thoải mái. Thực muốn ngồi dậy, nhưng vừa động thì càng đau nhức, cuối cùng đành phải nằm yên chờ người tới cứu viện.

Tôi thật sự thấy oán hận, vừa hận xe cứu thương đến chậm (là vì giao thông ở thành phố Quảng Châu này rất chết tiệt hay là vì cái tổng đài 120 kia không coi trọng mạng người?) vừa hận đám người bốn phía đang vây xem. Tất nhiên là ánh mắt hung ác của tôi chẳng có tác dụng gì, bọn họ vẫn mặt mày đứng đưng đứng bình luận, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Xe cứu thương rốt cục đến đây, mặc dù sau này nghe nói chỉ mất năm phút là đến, nhưng tôi luôn cảm thấy mình nằm chờ chết ít nhất phải có hai giờ đồng hồ.

Ở giây phút được đẩy lên xe cứu thương, trong lòng tôi không nhận được mảy may câu thơ tục, bởi vì tôi nhìn thấy mấy người khách ngồi ở ghế sau chỉ bị trầy da vài chỗ, còn tôi lại phải nằm bất động như một cỗ thi thể bị người ta lôi đi.

Thật đúng là... Vận mệnh giống nhau, kết quả lại vô cùng khác biệt.

Nằm trên xe cứu thương cũng là một cực hình. Tiếng còi inh ỏi kêu lên làm đầu tôi đau như búa bổ. Thực ra tại lúc nhìn thấy bác sĩ chạy đến, tôi đã cảm thấy bản thân có thể yên tâm mà ngắt đi, nhưng là, tiếng còi không ngừng kêu rền khiến tôi không cách nào chìm vào giấc ngủ. Tôi rất muốn bỏ cái mặt nạ oxy ra, cầu xin ai đó tắt âm thanh khủng khiếp đó đi cho mình nhờ, nhưng tất nhiên là tôi không làm được, hơn nữa, cũng sẽ chẳng có ai bận tâm mà làm theo lời tôi.

Cuối cùng vẫn là thuốc mê có tác dụng, tôi mê man lịm đi, đến lúc tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường bệnh, tất nhiên, cơ thể vẫn không tài nào nhúc nhích được. Nghe nói phần eo của tôi bị thương, nhưng có lẽ do thuốc còn tác dụng, lúc này tôi vẫn chưa cảm thấy gì.

Tôi nằm trên giường ba ngày, mau buồn đến chết trong bệnh viện. Vì vậy khi bác sĩ nói có thể ngồi xe lăn đi dạo xung quanh, tôi lập tức đòi mẹ mua ngay cho mình một chiếc.

Mặc dù lúc ấy tôi cảm giác mình là người xui xẻo nhất thế gian, nhưng bây giờ nghĩ lại, thật may là khi ấy tôi gặp phải tai nạn xe cộ, thật may là tôi ở bệnh viện, cũng thật may là tôi có xe lăn, vì vậy, mới có thể gặp được người kia.

Lần đầu tiên gặp anh là một buổi sáng tinh mơ. Ngày đó mới sáu giờ hơn tôi đã tỉnh, mẹ còn chưa tới, bởi vì nhàm chán nên đành tự mình ngồi xe lăn ra vườn hoa tầng một ngắm cảnh.

Tôi nhìn thấy anh cũng ngồi xe lăn, điều này khiến tôi có loại cảm giác đồng bệnh tương liên (cùng bệnh nên sinh ra đồng cảm), chỉ là chân trái của anh thì nhiều hơn tôi một cái khung bột thạch cao.

Anh đang vẽ, tôi rất thích vẽ tranh, chỉ tiếc bản thân không có thiên phú, cho nên chỉ ngồi thưởng thức thôi cũng là tốt rồi.

Bức tranh được vẽ bằng màu nước, bởi vì tôi đối với hội họa một chữ bẻ đôi cũng không hiểu, cho nên thật sự chẳng biết phải miêu tả thế nào. Chỉ cảm thấy ban đầu nó khá là ngổn ngang, không biết đang vẽ cái gì, nhưng càng đợi về sau lại càng cảm thấy có thần thái, giống như ma thuật vậy, cảnh sắc từ từ ẩn lặc vào bức tranh.

“Thật giỏi quá đi!”

Tôi không nhìn được bật thốt ra. Nhưng dường như anh không hề nghe được, hoàn toàn bỏ qua lời khen của tôi, mà có lẽ anh cũng muốn chuyên tâm hơn, vậy nên tôi cũng biết điều mà ngậm miệng lại.

Đợi bức tranh hoàn thành xong cũng đã là mười giờ, vậy là tôi ngồi đây nhìn anh vẽ tranh gần bốn tiếng đồng hồ mà không hề hay biết.

Anh bắt đầu nhặt dụng cụ vẽ tranh, lúc cúi xuống có lẽ nhìn thấy chân của tôi ở phía sau, giật mình ngẩng đầu lên. Hiện tại mới phát hiện ra sự tồn tại của tôi sao? Tôi cười cười, “Chào anh.”

Anh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó giống như thực ngượng ngùng, tiếp tục nhặt dụng cụ vẽ tranh bỏ vào túi, treo hết lên tay vịn xe lăn, nhìn tôi gật đầu một cái rồi bỏ đi.

Từ đầu đến cuối anh không nói một câu nào cả, điều này khiến tôi cảm thấy rất đáng tiếc. Có lẽ người ta không thích bị nhìn ngó lúc vẽ tranh nên thấy mất cảm tình với tôi rồi đây.

Có điều sáng ngày thứ hai, tôi lại tỉnh dậy lúc sáu giờ hơn.

Nhìn những bệnh nhân khác trong phòng vẫn còn đang ngủ say, tôi lặng lẽ đứng lên, ngồi xe lăn đi đến vườn hoa lầu một, nhưng là, không thấy anh ở chỗ cũ nữa. Cũng đúng thôi, chẳng lẽ anh lại muốn vẽ một thứ những hai lần? Tôi ngốc thật.

Ngó nghiêng bốn phía nhìn xem, tôi ngạc nhiên phát hiện anh đang ở một góc khác của vườn hoa, rất chăm chú nhìn tường rào, trên tay không ngừng phác thảo màu. Anh đang vẽ gì vậy? Tôi cảm thấy thực tò mò, không lẽ nào lại vẽ giống như hôm qua?

Tôi nhẹ nhàng tiến xe lăn đến gần, thế này mới phát hiện có một con bướm đang đậu trên đỉnh tường rào, mà anh thì đang vẽ con bướm ấy.

Bướm bướm mặc dù đẹp, nhưng là, bức tranh của anh còn mỹ lệ hơn. Những mảng màu loang lổ quyện vào nhau, hỗn độn mà nghệ thuật, tạo thành một chú bướm ngũ sắc tung cánh trong ngọn lửa, hấp dẫn ánh mắt của người ta không cách nào rời đi được, giống như cả linh hồn đã bị hút vào trong bức tranh ấy.

Nhưng thật không may, tiếng đẩy xe lăn của tôi quá lớn đã làm kinh động đến chú bướm đang yên tĩnh nghỉ ngơi. Nó vội vàng tung cánh ra, bay lên cao, sau đó biến mất phía bên kia bờ tường.

“Thực xin lỗi.” Nhìn anh ngẩn ngơ dõi theo cánh bướm, lòng tôi cảm thấy có lỗi vô cùng.

Nhưng anh không trả lời, ngay cả đầu cũng không hề quay lại, phảng phất như không biết tôi đang ngồi ở phía sau. Luôn cảm thấy cử chỉ của anh có điểm kỳ quái, tại sao lại như vậy nhỉ? Anh thật sự không nhận ra sự tồn tại của tôi ư?

“Này!”

Tôi lại khê kêu một tiếng, nhưng anh vẫn không quay đầu lại, chỉ lặng lẽ cầm lấy cọ màu, tiếp tục hoàn thành bức tranh.

Tôi cảm thấy rất hoang mang, vì vậy quyết định gọi anh lần nữa, “Anh gì ơi.” Lần này còn vỗ vỗ bờ vai của anh. Anh rốt cục quay đầu lại, có chút kinh ngạc nhìn tôi. Xem nét mặt của anh, rõ ràng là từ nãy đến giờ cũng không biết có người khác ở sau lưng mình.

“Xin lỗi anh, là tại em làm con bướm bay mất.”

Tôi lặp lại một lần, anh nhìn tôi trong chốc lát, sau đó rút ra một quyển sổ nhỏ bọc da từ trong túi áo bệnh nhân, cùng với một cây bút bi, đưa cho tôi.

Tôi không hiểu vì sao anh lại làm như vậy, bối rối xem quyển sổ cùng cây bút, lại nhìn thấy anh chỉ vào tai mình, sau đó khoát khoát tay.

Thì ra là anh không nghe được...

Tôi kinh ngạc nửa ngày mới lấy lại tinh thần, cầm lấy bút viết xuống, ‘Xin lỗi anh, tại em không biết.’

Anh nhận sổ, xem hết rồi viết, ‘Không sao cả. À mà vừa rồi em nói gì vậy?’

Lại đưa cho tôi.

‘Vừa rồi thật có lỗi với anh, tại em nên con bướm mới bay mất.’

Anh xem tôi viết, mỉm cười hiền lành.

‘Không sao cả, đằng nào nó cũng không đậu lâu được.’

Chữ của anh rất đẹp, chữ của tôi lại khá xấu. Bởi vì học khoa lý, rất ít khi tôi phải viết chữ, nếu muốn sáng tác tiểu thuyết thì lại gõ bàn phím, vậy nên mấy năm nay thời gian cầm bút tương đối ít.

‘Bức tranh của anh đẹp thật đấy.’

‘Cảm ơn em! Thật ra là vì ở trong viện buồn quá nên anh mới ra đây vẽ thôi.’

‘Anh học hội họa à?’

‘Hồi nhỏ có học qua chút ít, nhưng bây giờ bỏ rồi, thỉnh thoảng vẽ là vì muốn giết thời gian thôi.’

‘Sao anh dậy vẽ tranh sớm vậy?’

‘Tại buổi sáng vắng người, anh có thể chuyên tâm vẽ, không sợ bị ai quấy rầy.’

‘Vậy em đã quấy rầy đến anh rồi, có lỗi quá!’

‘Không sao. Quấy rầy ở đây là khiến anh không vẽ được, vậy nên như em thì đâu thể gọi là quấy rầy?’

‘Thế em còn được đến đây xem anh vẽ nữa không? Em thật sự rất thích tranh của anh.’

‘Tất nhiên là được rồi. Em cũng học vẽ à?’

‘Không ạ, lúc bé thì hứng thú học chút thôi, nhưng phải cái em chẳng có hoa tay, tranh vẽ ra bức nào cũng xấu, vậy nên đành phải bỏ.’

‘Thật đáng tiếc, nếu em kiên trì thêm một thời gian nữa, có khi đã vẽ được rất nhiều bức tranh đẹp rồi.’

‘Thôi thôi, em biết mấy cái này cần phải có thiên phú. Mà thôi, anh vẽ tiếp đi, đừng để ý đến em, em sẽ...’
Tôi vốn định viết là ‘sẽ yên lặng ngồi xem’, nhưng lại thấy không ổn, đành gấp rút đổi thành, ‘Em sẽ không quấy rầy anh.’

Anh cười cười, lại bắt đầu vẽ. Mặc dù tôi không hiểu tranh màu nước, nhưng lại vẫn có thể thấy ra anh vẽ thật sự rất được. Ngón tay vung lên một chút, sắc thái liền phủ tại bức tranh, thật sự rất thần kỳ.

Ngồi xem đến gần chín giờ, bức tranh cũng cơ bản hoàn thành xong.

‘Xin lỗi em, người nhà của anh sắp đến rồi, anh phải về phòng bệnh sớm một chút.’

‘À vâng, không sao ạ. Ngày mai anh có đến vẽ nữa không ạ?’

‘Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, anh sẽ đến.’

‘Vậy em cũng đến được chứ?’ Tôi hỏi lại một lần cho chắc ăn.

Anh tủm tủm cười, hàm răng của anh rất trắng, cứ việc chỉ là cười khẽ, nhưng thật sự trông rất thu hút.

‘Đương nhiên là được. Nhưng anh có một thắc mắc, không biết có hỏi em được không?’

‘Anh hỏi đi.’

‘Rõ ràng em không bị thương, tại sao phải ngồi xe lăn vậy?’

‘Thật ra em có bị thương đấy, nhưng ở trên chỗ eo cơ, anh không nhìn thấy là đúng rồi. Nói đến đây, cái số em cũng thật xúi quẩy.’

‘Sao lại thế?’

Vì vậy tôi đem chuyện tai nạn kể lại cho anh một lượt.

‘Vậy cũng chưa tính xúi quẩy.’

‘Cái này mà còn chưa tính là xúi quẩy? Người khác chỉ bị thương nhẹ, còn em phải vào tận phòng cấp cứu đấy anh biết không?’

Không biết vì cái gì, anh che miệng cười rộ lên.

‘Anh ở giường 3 phòng 11, em đi hỏi y tá xem lý do vào viện của anh là thế nào, lúc ấy sẽ biết cái gì gọi là xúi quẩy.’

‘Anh nói luôn được không?’

‘Em tự đi hỏi đi, anh viết ra thì không buồn cười.’

Viết xong, anh vẫn còn tiếp tục cười, hướng tôi gật gật đầu, thu dọn dụng cụ vẽ tranh thật cẩn thận, sau đó rời đi.

Tôi rất tò mò, không hiểu nguyên nhân vào viện là gì mà lại buồn cười được. Vì vậy ngay buổi trưa hôm ấy, tôi hỏi cô y tá đến phát thuốc tại giường của mình.

“Chính là cái cậu vừa cảm vừa điếc phòng 11 có phải không? Cậu ta thật sự rất xúi quẩy đấy. Nghe nói buổi tối đi trên đường, cậu ta thấy một cô gái làm rớt đồ, bèn nhặt lên rồi đuổi theo trả lại. Nhưng cô gái kia cứ đi nhanh dần, cuối cùng chạy mất, cậu ta cũng đành phải chạy theo. Có điều lúc đuổi lên ở cầu thang, cô gái kia đột ngột dừng lại, xoay người đẩy cậu ta xuống, thế là bị gãy chân! Thì ra là cô ấy thấy có con trai đi phía sau, hỏi lại chẳng nói câu gì, tưởng là biến thái nên mới làm như vậy. Thật đúng là...”

Buổi tối một mình rất nhàm chán, những bệnh nhân khác đều đã ra ngoài xem tivi, vậy nên tôi quyết định đến phòng số 11. Về cơ bản thì nó cũng giống phòng bệnh của tôi, đều có ba giường, anh tựa ở giường ngoài cùng đang đọc sách.

Có nên không nhỉ? Tôi tự hỏi, tôi và anh còn chưa quá quen nhau đâu.

Mặc dù vậy, tôi vẫn đi nhẹ đến cạnh anh, mà anh thì hoàn toàn không chú ý. Không nghe thấy gì nhất định là rất phiền toái đi? Nếu bây giờ có tên biến thái nào đó đứng cạnh anh, chắc hẳn anh cũng sẽ không biết.

Không xong, tật xấu của tôi lại phát tác nữa rồi, trong bệnh viện thì lấy đâu ra biến thái!

Tôi vỗ vỗ bả vai anh, anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi thì hiền lành cười cười. Tôi phát tay chào anh, sau đó chỉ vào quyển sổ đầu giường, thấy anh gật đầu, thế này tôi mới dám cầm sổ để viết.

‘Em hỏi rồi, thật đúng là xúi quẩy không để đâu cho hết!’

Nói như vậy có vẻ không ổn lắm, nhưng tôi lại chẳng thể tìm ra câu nào phù hợp với ý nghĩ của mình hơn, cũng may là anh không để ý.

‘Anh cũng cảm thấy thế đấy!’

‘Hừm? Tâm tình của anh có vẻ không tệ lắm đâu nhỉ?’

‘Chẳng lẽ cứ gặp chuyện xúi quẩy thì tâm tình phải tệ hay sao?’

‘Cũng không phải, chỉ là, nếu như người khác thì sẽ than phiền tại sao mình lại xui đến thế, giống như em đây!’

Anh cười cười, suy nghĩ một lúc mới viết.

‘Anh nghĩ, xui thì cũng đã xui rồi, có than phiền cũng chỉ vô ích, còn làm cho bản thân buồn sầu hơn. Chỉ bằng cứ thoải mái cười đùa, chuyện xui xẻo sẽ trôi qua rất nhanh.’

‘Điều anh nói em cũng biết, nhưng không phải ai cũng làm được như vậy.’

‘Đây là tùy tâm lý của mỗi người thôi.’

Tôi nhìn anh, mặc dù nét mặt anh không biểu hiện gì nhiều, nhưng có thể thấy ra tâm tình hẳn là không tệ. Tôi không nhịn được thở dài một tiếng.

‘Anh thích thật đấy, có thể dễ dàng làm cho bản thân mình vui vẻ.’

‘Em cảm thấy làm cho bản thân mình vui vẻ khó lắm à?’

‘Đúng vậy! Bởi vì trong cuộc sống luôn có rất nhiều điều khiến con người ta phiền não.’

‘Em có chuyện gì phiền não sao?’

‘Em ấy à, em đang học ngành vật lý, đó là ba em chọn giúp em, nhưng em lại không thích chút nào cả. Em thích văn học, em căn bản không theo kịp tiến độ của trường, thành tích luôn luôn kém cỏi. Nhiều khi muốn bỏ cuộc, nhưng em biết là không nên, ba em sẽ đánh chết em. Hơn nữa dù gì em cũng học được hơn một năm, bây giờ nói bỏ, chính mình cũng cảm thấy lãng phí.’

‘Vậy sao ngày trước em không cố theo khoa văn?’

‘Haiz, em thích đọc sách, nhưng khả năng nhớ lại kém lắm, mà anh nghĩ xem, khoa văn toàn học thuộc là học thuộc thôi. Vậy nên a, em mới quyết định học bên tự nhiên theo mong muốn của ba em. Chỉ có điều, vào học xong em mới phát hiện mình rất thích viết truyện.’

‘Em thích viết truyện?’

‘Dạ vâng! Em thích tưởng tượng lung tung lắm, theo như mẹ em nói thì em là kiểu người thích sống trong ảo tưởng. Trong đầu em lúc nào cũng đầy ắp các câu truyện, nghĩ ngợi nhiều sẽ quyết định viết nó ra, mà càng viết nhiều, em lại càng thấy mình thích viết.’

‘Vậy em có thể vừa đi học, vừa viết truyện được mà.’

‘Em cũng nghĩ thế. Nhưng ai cũng bảo em mộng tưởng hão huyền, sống không thực tế gì cả, làm sao em có thể trở thành tiểu thuyết gia được cơ chứ? Mà cũng phải công nhận, người sống không thực tế thì ước mơ cũng không thực tế nốt.’

‘Không phải vậy. Em không nên nghĩ như vậy.’

Anh cúi đầu suy tư một chút.

‘Mọi người nói em không thực tế thật ra cũng đúng, bởi vì lựa chọn của em không giống người bình thường, khó ai có thể hình dung ra em sẽ thành công được. Nhưng đó là một loại hiểu lầm, không phải phần lớn mọi người làm vậy thì em nên làm vậy, phần lớn mọi người nghĩ vậy thì em nên nghĩ vậy. Em không cần giống bọn họ, em cứ làm chuyện mình muốn làm.’

‘Nhưng em cũng là người bình thường thôi mà, em không biết mình có làm được hay không nữa.’

‘Anh lại cảm thấy em không hề bình thường, em thực sự rất đặc biệt.’

‘Sao? Em á? Em thì có chỗ nào đặc biệt, anh đang an ủi em đấy phải không?’

‘Không phải đâu, em đặc biệt thật mà. Em đến tìm anh nói chuyện chính là một điểm rất đặc biệt rồi.’

‘Gì cơ? Em không hiểu?’

‘Nói thật, em là người đầu tiên biết rõ anh như vậy mà còn đến tìm anh nói chuyện phiếm. Anh có rất ít bạn bè, mấy người thân nhất cũng đều giống như anh. Mặc dù anh cũng tiếp xúc với những người bình thường, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào thân được, bởi vì bọn họ cảm thấy giao tiếp với một người cảm xúc thật sự quá phiền toái.’

Tôi nhú mày.

‘Đây là lỗi của bọn họ, anh không cần để ở trong lòng. Đây là thành kiến cùng kỳ thị.’

‘Em nói đúng, đây là thành kiến cùng kỳ thị, rất nhiều người đều như vậy. Nhưng liệu em có vì rất nhiều người đều như vậy mà không để ý đến anh không?’

‘Tất nhiên là không rồi.’

‘Vậy nên, chỉ cần đó là chuyện em thấy đúng, là chuyện em nghĩ mình làm được thì hãy dũng cảm đi theo con đường – dù có khác của đa số mọi người. Phần lớn bọn họ không làm được không có nghĩa là em không làm được, đúng không nào?’

Tôi nhìn anh, lần đầu tiên muốn nhìn kỹ anh. Anh nằm ở trên giường, vậy nên rất khó đoán chiều cao, nhưng ít nhất cũng phải được một mét bảy mấy. Có lẽ anh khoảng 22, 23 tuổi gì đó, làn da hơi trắng, con mắt vừa hẹp vừa dài, mái tóc đen được cắt ngắn ngắn... Nói chung, anh giống như tất cả những chàng trai vừa tốt nghiệp đại học khác, không nhìn ra có chỗ nào đặc biệt.

Nhưng là, tôi đột nhiên lại rất muốn hiểu rõ ý nghĩ của anh, muốn biết xem tại sao anh lại khác những người bình thường đến vậy.

‘Em sao thế?’ Anh đem quyển sổ lật lật trước mặt tôi, thế này tôi mới lấy lại tinh thần.

‘Thật xin lỗi, em nên nhận lỗi với anh.’

‘Tại sao vậy?’

‘Thật ra vừa rồi đến tìm anh là có mục đích khác. Bởi vì cuốn truyện đang viết, em phải tìm thật nhiều nhân vật khác nhau, đồng thời hiểu rõ tính cách của bọn họ. Em không phải vì thật sự quan tâm anh mới đến, em chỉ vì chính mình.’

‘Em không cần nói xin lỗi, mục đích của em rất đáng yêu đấy chứ.’

‘Nhưng... Nhưng giống như em đang lợi dụng anh vậy.’

‘Không phải vậy, lợi dụng không phải là như thế. Em thật sự không cần để ở trong lòng đâu, nếu như em còn muốn biết gì nữa, có thể trực tiếp hỏi anh được mà.’

‘Anh vừa rồi nói em đặc biệt, em lại cảm thấy chính anh mới là người đặc biệt ấy.’

‘Vì sao?’

‘Vì suy nghĩ của anh và em rất khác nhau. Anh thực hiện hòa, sẽ không để ý người khác nói...’

Tôi dừng lại, không biết nên viết tiếp điều gì vừa đúng với suy nghĩ của mình, vừa không làm tổn thương đến anh. Anh nhìn thấy, chủ động cầm lấy sổ.

‘Từ khi nắm giữ thì mới có thể mất đi. Từ nhỏ sinh ra anh đã không nghe thấy gì, làm sao có thể gọi là mất đi được chứ? Anh chưa từng cảm thấy khổ sở, ngược lại mọi người, ai ai cũng cho rằng anh nên buồn bã, tự oán tự trách là sao? Anh nghĩ mọi người đã nghĩ nhiều quá rồi đấy!’

‘Thật vậy chăng?’

‘Thật vậy!’

Chúng tôi tiếp tục nói chuyện rất vui vẻ, chỉ có điều những bệnh nhân khác trong phòng anh đã lục tục trở về. Xem đồng hồ, thì ra đã sắp đến giờ tắt đèn, tôi đành phải đứng dậy nói lời tạm biệt.

Đêm hôm đó, rất lâu tôi vẫn không ngủ được. Tôi liên tục cảm thấy anh rất đặc biệt, anh không giống những người bình thường khác. Tôi muốn hiểu rõ hơn về anh.

Bởi vì, từ “đặc biệt” này với tôi, thật sự rất có lực hấp dẫn.

2. Chương 2: Đêm Trung Thu

Chương 02: Đêm trung thu

Từ đó về sau, ngoại trừ mỗi sáng sớm nhìn anh vẽ tranh, tôi còn thường xuyên chạy đến phòng anh nói chuyện phiếm. Có đôi khi anh cũng sẽ đi qua phòng của tôi.

Tôi bắt đầu từ từ hiểu rõ anh.

Anh rất thích đọc sách, đọc so với cái người muốn làm tiểu thuyết gia là tôi đây còn nhiều hơn rất nhiều. Anh còn biết nhiều thứ khác. Mặc dù anh khiếm khuyết còn tôi bình thường, nhưng tôi lại luôn cảm thấy anh giống như một người anh trai quan tâm chăm sóc cho em gái. Tôi phát hiện có rất ít người đến thăm anh, ngoài ba mẹ ra thì hình như không còn ai khác, hơn nữa cũng phải 2, 3 ngày mới đến một lần, những bệnh nhân cùng phòng lại càng không để ý đến anh. Vì vậy, tôi càng thích đến tìm anh, tôi muốn trở thành bạn của anh.

Tính tình của anh rất tốt, cũng rất có tính nhẫn nại, chỉ là luôn bày ra khuôn mặt tú lơ khơ, nói chuyện kiểu gì cũng không thấy biểu hiện ra cảm xúc. Tôi nghĩ, có lẽ đó là do anh không có bạn bè bình thường, nhưng cũng không dám hỏi anh để chứng thực.

Mẹ tôi rất nhanh liền phát hiện ra chuyện này, bà cảnh cáo tôi không được quá thân thiết với anh. Tôi cười nói, “Mẹ yên tâm đi, con chỉ coi anh ấy là bạn thôi, làm sao mà thích anh ấy được!”

Mẹ, con xin lỗi.

Lời của con chỉ có một nửa là sự thật.

Con đã bị anh ấy hấp dẫn thật sâu, hiện tại xác thực không thích anh ấy, nhưng con biết rõ có một ngày, nhất định mình sẽ thích anh.

Anh và những chàng trai khác không giống nhau.

Có một ngày tôi hỏi anh, ‘Anh đọc sách nhiều thế không thấy buồn à? Mặc dù em cũng thích đọc sách, nhưng không tài nào ngồi đọc nhiều như vậy được.’

‘Làm sao đọc sách lại buồn được? Thế bình thường em còn làm những gì?’

‘Hiện tại nằm viện đương nhiên không có gì hay ho đáng nói, nhưng mà em rất thích nghe nhạc.’

Viết đến đây, tôi lập tức ngẩn người. Tôi đã quên là anh không nghe được, không nghe ca nhạc, không nghe radio, tivi cũng chỉ xem được số ít chương trình có phụ đề, chứ nói chi đến chuyện đi bar, đi concert nghe biểu diễn.

Đáng tiếc tôi nhận ra quá muộn, anh đã thấy được.

‘Không cần viết nữa. Anh hiểu rồi, em là một cô gái tốt.’

‘Gì cơ? Gã bạn trai cũ của em còn nói em là đứa con gái đáng ghét nhất trần đời, vì sao anh lại nói em tốt?’

‘Sao anh ta lại nói vậy?’

‘Bởi vì lúc ban đầu là em cửa anh ta, nhưng mới bên nhau được ba tháng em đã muốn chia tay, thế nên anh ta nghĩ mình bị em chơi đùa.’

‘Em có làm vậy thật không?’

‘Đương nhiên là không. Lúc ban đầu xác thực em có thích anh ấy, tất nhiên cũng không tới mức thích lắm, nhưng cũng gọi là có chút tình cảm. Chỉ có điều bên nhau mới nhận ra, em và anh ta căn bản không hợp nhau. Anh ta luôn rất rầy rà, việc gì cũng muốn em báo cáo chi tiết, nếu có chuyện gì quên nói để anh ta biết được, nhất định em sẽ bị gán cho tội danh cố ý lừa gạt. Lúc nào anh ta cũng biện hộ sự rầy rà của mình là tỉ mỉ quan tâm, sự ích kỉ muốn chiếm hữu là yêu thương bảo vệ.’

‘Em ghét con trai rầy rà lắm à?’

‘Đương nhiên, em thích vừa đi bộ vừa nghĩ vẩn vơ, cho nên sẽ không nói nhiều lắm, vậy mà lại bị anh ta bảo là không quan tâm đến người yêu. Bây giờ nghĩ lại, chính ra em thích con trai yên lặng nhiều hơn một chút.’

Anh đột nhiên nở nụ cười. Tôi hỏi anh vì sao.

‘Anh vừa phát hiện ra mình rất hợp với em, bởi vì anh không thể vừa đi vừa rầy rà được.’

Tôi cảm thấy tim mình đập nhanh và loạn nhịp. Nhanh hơn nữa, nhanh hơn nữa. Tôi vội vàng che ngực, sợ bị anh nhận ra.

‘Vậy còn anh? Anh có bạn gái chưa?’

Tôi biết rõ mình vẫn chưa thích anh, nhưng vì sao tôi lại hồi hộp như vậy đây? Vì sao lại sợ hãi câu trả lời của anh đến vậy?

‘Em đùa à, em nghĩ người như anh sẽ có con gái thích hay sao? Không thể nào.’

Không kiềm chế được thở phào một hơi. Tôi thậm chí muốn nói cho anh biết, có, sẽ có người thích anh, nếu như có thể, tôi muốn làm bạn gái của anh. Nhưng cầm cây bút trên tay, tôi lại không tài nào hạ xuống được.

Tôi điên rồi sao? Tự nhiên lại đi thích một người không thể nghe cũng không thể nói?

Tôi cũng không biết rốt cuộc mình đang suy nghĩ điều gì.

Tôi chỉ biết là, chuyện tôi liên tục sợ hãi cuối cùng cũng xảy ra.

Tôi thích anh.

Khoảng thời gian đó tôi bắt đầu sợ nghe ca nhạc, bởi vì nó sẽ khiến tôi nghĩ đến người không thể nghe được bất cứ âm thanh gì là anh. Với lại mấy bài hát hiện hành đều là về kiểu tình yêu không ồm mà rên, chuyện tình cảm của chính mình tôi còn chưa rõ ràng lắm, làm sao còn tâm trạng đi nghe người khác kể lể?

Nếu như đủ thông minh, tôi nên rời đi anh vào lúc này. Nhưng cái kết quả thi xếp thứ mười mấy từ dưới lên của tôi không phải là không có lý do.

Tôi không hề thông minh.

Vậy nên, nhất định tôi sẽ phải trầm luân vì anh ấy.

Bởi vì phải nằm viện, mấy tuần đầu của học kì mới tôi được nhà trường cho phép nghỉ học. Mặc dù hiện tại mừng rỡ nhẹ nhàng, nhưng những đêm thức trắng đau khổ lúc cuối kì tôi cũng đã nghĩ đến.

Tất nhiên là tôi chẳng quan tâm đến chuyện đi học cho lắm, nhưng ba mẹ tôi thì thực vội, luôn thúc giục bác sĩ mau mau cho tôi ra viện. Bác sĩ nói tôi khôi phục tương đối chậm, đại khái là vì cái thân thể vốn chẳng lấy gì làm khỏe mạnh này.

Không phải đi học mặc dù tốt, nhưng nằm đón tết Trung thu trong viện thì chẳng lấy gì làm dễ chịu.

Vốn nên là ngày cả nhà đoàn viên, tôi lại phải ở trong bệnh viện thui thủi một mình. Tôi bắt đầu oán hận vận mệnh bất công, lần này ngay cả anh cũng oán hận nốt, bởi vì anh té gãy chân cũng đã có thể tháo bột trở về nhà, tôi lại vẫn không thể rời đi cái nơi toàn là mùi thuốc khử khuẩn này.

Tôi không đành lòng để ba mẹ đến đây với tôi, bởi vì ông ngoại tuổi tác đã cao, không biết có thể đón được bao nhiêu cái tết Trung thu với gia đình. Thôi thì ba mẹ ở nhà làm người con hiếu thuận quan trọng hơn là đến đây chăm sóc cho tôi vậy.

Mấy người bệnh cùng phòng đều đã đi hết sạch, tôi lại không muốn tham gia vào tiệc tối của bệnh viện, vậy nên đành ngồi một mình thần thơ trước cửa sổ ngắm trăng. Nhớ tới câu danh ngôn của Tô Thức, tôi chợt thấy có vài phần thê lương muốn khóc.

Đột nhiên, có người vỗ vỗ bờ vai của tôi, vốn nghĩ là cô y tá đến thúc giục tham gia tiệc tối, quay đầu lại, không ngờ được lại nhìn thấy anh.

Anh mặc một chiếc áo khoác thể thao, bên trong là áo ba lỗ, chiếc quần jean rộng thùng thình khiến tôi ngỡ người một lúc mới nhận ra. Dù sao, đây cũng là lần hiếm hoi tôi thấy anh không mặc đồ của bệnh viện.

Thiếu chút nữa không nhận ra là vì đêm nay anh quá đẹp trai, không phải là vì quá xa lạ. Cảm thấy anh đẹp trai có lẽ là vì tác động của tâm lý. Tại thời điểm tôi cô đơn nhất, cần có người khác ở bên cạnh mình nhất, anh đột nhiên xuất hiện, giống như hoàng tử trong truyện cổ tích đến giải cứu công chúa của mình vậy.

Nếu như tôi nói cho anh biết, nhất định anh sẽ bảo tôi không thực tế, luôn nghĩ ngợi lung tung.

Anh cười đến đắc ý, giơ hộp bánh trung thu trong tay lên, sau đó dọn sạch sẽ nóc tủ đầu giường, đặt bánh lên trên đó.

Tôi móc sổ cùng bút trong túi áo của anh, khó hiểu hỏi.

‘Sao anh lại đến? Không phải đã được xuất viện rồi sao?’

‘Hôm nay lúc sắp đi, anh thấy em rơm rớm nước mắt.’

‘Ai bảo thế? Anh nói hươu nói vượn!’

‘Thế cô gái vừa ngẩng trắng vừa thở dài khi nãy là ai vậy? Chẳng lẽ anh hoa mắt?’

‘Đúng! Là anh hoa mắt! Dù sao em cũng không thở dài.’

‘Ừ, anh vừa cầm vừa điếc, nếu ngay cả con mắt cũng bắt đầu không dùng được, vậy thật sự chính là kẻ vụt đi rồi.’

Tôi giật mình nhìn anh, trái tim hơi co rút đau đớn một chút. Thiệt là, không đâu sao tôi lại nói vô tâm như vậy!

Anh thấy tôi tái nhợt không viết, vội vàng khoát khoát tay.

‘Em không cần lo lắng như vậy, anh có ngại gì đâu.’

Tôi mím môi nhìn anh, anh lại khoát khoát tay, sau đó cười yếu ớt một cái, ý nói anh thật sự không ngại. Thế này mới giúp tôi yên tâm một chút.

Cầm lấy miếng bánh nướng anh đưa cho, tôi không quá háo hức động khẩu.

‘Em không thích ăn cái này, ngọt lắm!’

Anh nhìn tôi viết, vẻ mặt có chút khó khăn. Tôi chính là muốn nhìn thấy anh khó xử, anh khi nào cũng chỉ có vẻ mặt tú lờ khờ không cảm xúc, khiến tôi rất muốn trêu ghẹo anh một phen.

‘Trung thu thì phải ăn bánh trung thu chứ? Bằng không em thích ăn cái gì?’

‘Em không thích ăn bánh trung thu, nếu như buộc phải ăn, em chỉ ăn bánh dẻo thôi, nó không đến nỗi ngán lắm.’

Anh nhìn xong, lập tức đứng dậy đi ra cửa, làm tôi giật cả mình, vội vàng kéo anh trở lại.

‘Anh đi đâu đấy?’

‘Đi mua bánh dẻo cho em.’

‘Em chỉ đùa thôi mà, ai biết anh lại nghiêm túc như vậy. Xin lỗi anh, thật ra bánh nướng hay bánh dẻo em đều ăn được hết.’

Anh cúi đầu nhìn tờ giấy, sau đó lại nhìn tôi. Tôi như đứa bé làm sai chuyện, liên tục cúi đầu, chỉ hy vọng anh đừng vì giận tôi mà rời khỏi đây.

‘Nhưng em nói không thích ăn đồ quá ngọt đúng không?’

‘Thì đúng vậy, nhưng không thích không có nghĩa là không ăn được, chỉ là ăn tương đối ít mà thôi. Mọi năm nếu chỉ có bánh nướng em vẫn cố ăn được mà.’

Có lẽ là bị bộ dạng méo máo của tôi chọc cười, anh xoa xoa đầu tôi coi như bỏ qua chuyện cũ, lại ngồi xuống cầm lấy dao, cắt ra cho tôi một miếng thật nhỏ.

Tôi nhận lấy mẫu bánh, đút vào trong miệng, cảm giác ngọt ngào tận xương.

Trước kia tết Trung thu cùng ba mẹ ra ngoài dạo phố, nhìn đến những đôi tình nhân tay trong tay, tôi luôn cảm thấy không quá hài lòng. Rõ ràng là ngày tết đoàn viên, bọn họ lại chỉ lo cùng người yêu tình tứ lãng mạn. Nhưng từ nay về sau, có lẽ tôi sẽ không nghĩ như vậy nữa. Bởi vì, đêm nay anh rời xa gia đình, lựa chọn đến đây cho tôi an ủi.

3. Chương 3: Là Anh Muốn Gặp Em

Chương 03: Là anh muốn gặp em

Cũng không lâu sau Trung thu, thất lưng của tôi bắt đầu chuyển biến tốt, không cần phải dùng xe lăn nữa, có điều vẫn chưa đủ điều kiện để ra viện.

Tôi vốn không phân rõ ràng lắm thực tế cùng ảo tưởng, hiện tại lại càng trở nên hỗn loạn. Nhớ ngày anh xuất viện, tôi ngồi bên cửa sổ, chết trờng nhìn theo bóng lưng của anh. Đột nhiên anh quay đầu lại, sau đó đi tới, cầm tay phải của tôi viết lên một dãy số cùng với dòng chữ, ‘Nhớ nhắn tin cho anh.’

Anh cười đến già trẻ không tha, làm tôi khó có thể tiếp tục hờn dỗi. Đợi đến khi anh rời đi hẳn, tôi mới nhìn xem dãy số cùng hàng chữ xinh đẹp trong lòng bàn tay, hơi nắm tay lại, dường như có thể cảm thấy nhiệt độ ấm áp lúc anh đụng vào mình.

Tôi ở bệnh viện rất nhàm chán, vậy nên cũng nhắn mấy cái tin nhàm chán cho anh, đại loại như, ‘Anh đang làm gì vậy?’, ‘Em đang thấy chán quá!’, ‘Anh có thấy chán không?’... Tóm lại đủ các thể loại tin nhắn mà người ta vẫn hay gọi là nói nhảm.

Nếu tôi đã bị coi là người không thực tế luôn mong ước những điều không thực tế, vậy tại sao lúc nhàm chán lại không thể nhắn mấy cái tin nhàm chán đây?

Nhưng anh vẫn rất nhẫn nại gửi cho tôi mấy tin thú vị, hoặc là chờ tôi đem từng câu bực tức chia cho anh.

Từ khi đó bắt đầu, tôi và anh có thể xem như hai người bạn tốt, tôi cảm thấy được.

Có một ngày anh gửi tin nhắn cho tôi, ‘Trước kia em từng nuôi mèo phải không? Anh có người bạn sắp sinh nhật, mèo nhà cậu ấy vừa sinh một ổ mèo con, vậy nên anh muốn tặng thứ gì đó liên quan đến mèo. Em nghĩ tặng gì là hợp lý nhất?’

Tôi nói cho anh biết đồ chơi của mèo có rất nhiều loại, hỏi anh muốn tặng loại nào?

Chúng tôi nói nửa ngày cũng không tìm ra thứ gì thích hợp, vì vậy hẹn ngày mai cùng nhau đi mua quà.

Chỗ hẹn là ngõ nhỏ đối diện bệnh viện. Ngày đó không phải rất lạnh, anh mặc một chiếc áo trắng ngắn tay, so với anh thì hơi rộng một chút, nhưng tôi lại cảm thấy rất đẹp mắt. Rót cuộc thì tôi cũng biết ngày đó mình đoán sai, thật ra anh phải cao trên 1m8, vóc người rất đẹp, mặc cái gì đều dễ nhìn.

Tôi rõ ràng đến sớm, nhưng còn muốn trốn ở đầu ngõ ngắm anh. Tôi cảm thấy anh rất đẹp trai, vậy nên muốn nhìn nhiều hơn một chút, cũng không phải là chủ tâm muốn anh phải chờ. Cuối cùng, tôi đến muộn hơn mười phút.

Nếu không phải có hai cô gái đến chỗ anh hỏi đường, có lẽ tôi còn đến muộn hơn nữa.

Cũng không biết đâu ra hai tên háo sắc này, người đầy đường không hỏi, lại muốn chạy vào tận trong ngõ hỏi anh. Nhìn bộ dạng khó xử của anh, tôi lập tức xông tới chỉ đường. Thật ra chỗ đó là chỗ nào tôi cũng

chẳng biết, nhưng không sao, Quảng Châu lớn như vậy, tôi không tin bọn họ có thể tìm tôi tính sổ. Đây là còn chưa kể, nếu bọn họ không bị lạc ở cái chỗ tôi chỉ đến, lúc đó mới nói tới tính sổ.

Đưa đi hai cô gái kia, tôi quay đầu lại, thấy vẻ mặt thở phào nhẹ nhõm của anh.

‘Vừa rồi khó xử lắm đúng không?’

‘Thật sự làm anh giật cả mình, hai cô ấy đi tới không biết nói cái gì nữa, cũng may mà em đến đúng lúc.’

‘Xin lỗi, em đến muộn.’

‘Không sao, con gái là phải muộn mà.’

‘Lý luận vợ vẫn này anh học được ở đâu vậy?’

‘Chẳng phải trong sách người ta đều viết thế hay sao? Bình thường nam phải đợi nữ?’

‘Đâu, sách nào? Sách nào nói thế? Về sau anh đừng có xem cái gì do ông tác giả đấy viết nữa biết chưa!’

Tôi dùng vẻ mặt chân thật đáng tin đem quyển sổ dựng thẳng lên cho anh xem, sau đó cùng anh ra đường cái đi tới trạm xe bus.

Tôi có rất nhiều thói xấu.

Ví dụ như, bởi vì xem truyện tranh, tiểu thuyết quá nhiều, nếu đi trên đường cùng con gái, tôi sẽ đi phía ngoài, còn nếu đi cùng con trai, tôi sẽ ở phía trong.

Đi phía ngoài là vì tính cách của tôi khá giống con trai, mà con trai thì cần phải bảo vệ con gái.

Nhưng dù sao tôi cũng không phải con trai, vậy nên lúc đi cùng con trai hàng thật giá thật, tôi sẽ chủ động đứng ở phía trong. Nếu như cậu ta là một chàng trai tốt, tự nhiên sẽ chẳng có dị nghị gì, còn nếu như cậu ta không tốt, vậy bị xe đụng chết cũng là đáng lắm.

Khi đi cùng với anh, tôi còn chưa kịp nghĩ đến việc phải đi trong, anh cũng đã chủ động đẩy tôi vào, vậy nên, anh là một chàng trai tốt. Có điều lần này, tôi kiên quyết phải đi ở phía ngoài, bởi vì anh không nghe được tiếng còi xe, rất nguy hiểm.

Chúng tôi ở bên đường tranh chấp thật lâu, cuối cùng đưa ra kết luận, cả hai sẽ vào làn đường dành cho người đi bộ, không đi ở chỗ này nữa.

Chúng tôi đến khu phố dành cho thú cưng, tôi thì muốn mua mấy cái áo đáng yêu cho mèo, còn anh thì lại thích đồ chơi hơn. Cuối cùng tôi cũng nghe theo anh, bởi vì mấy cái áo công nhận dễ thương thật, nhưng mà mèo thì chắc không thích mặc thứ gì làm cản trở hoạt động của nó.

Tôi đột nhiên nhớ tới trận bóng rổ năm cấp hai, lớp tôi cử tám người đi tham gia, tôi là chủ lực. Ba bước lên rổ của tôi làm cho đám con trai nói tôi không giống con gái, còn đám con gái thì lại khen tôi thật đẹp trai.

Từ nhỏ tính tôi đã vậy, giống con trai, không ưa mặc váy.

Nhưng lúc đi cùng người cao 1m81 là anh, tôi sẽ cảm thấy chỉ có 1m62 như tôi, thật ra vẫn là con gái. Những lúc đông người, nhất là khi tôi bị đẩy ra ngoài, anh sẽ giữ chặt cánh tay của tôi, sau đó kéo tôi lại gần. Mỗi lần xuyên thấu qua lớp áo, cảm nhận hơi ấm từ bàn tay anh, toàn thân tôi liền trở nên sôi sục. Giống như thứ máu con gái lúc này đặc biệt phát huy tác dụng, nó nói cho tôi biết, tôi thích anh nhiều đến nhường nào.

Mua xong đồ, anh mời tôi ăn cơm trưa, xem như cảm ơn tôi đã đi cùng anh cả buổi. Nằm viện lâu như vậy, liên tục phải ăn những món vừa đắt vừa khó nuốt còn muốn gọi là dinh dưỡng kia, khó được có người mời tôi cơm Tây, tôi nhất định phải ăn thật nhiệt tình.

Tôi nói cho anh biết, đây là lần đầu tiên có con trai mời tôi ăn cơm.

‘Vậy anh rất may mắn rồi.’

‘Đồ ngốc, người may mắn là em đây này.’

Vốn tâm tình đang rất tốt, nào ngờ mới vừa ngồi xuống, cô phục vụ bàn đã đưa thực đơn đến cho anh, đợi anh chỉ xong vài ba món thức ăn, liền bắt đầu đặt câu hỏi.

“Cho hỏi, anh muốn uống cà phê trước hay sau bữa ăn?”

“Cho hỏi, anh muốn nước tiêu đen, tiêu trắng hay là Tây Ninh?”

“Cho hỏi...”

Tôi viết tất cả những gì cô phục vụ bàn hỏi ra giấy rồi đưa cho anh, anh xem xong, cũng cẩn thận viết ra câu trả lời của mình. Ánh mắt của cô phục vụ lúc này trở nên quái dị tới mức, tôi thật muốn xông lên tặng cho cô ta vài cái quăng thâm.

Tâm trạng nháy mắt rơi xuống vực thẳm, tôi cảm thấy thật hối hận, tại sao phải đến cái nhà hàng tồi tệ này cơ chứ?

‘Em sao vậy? Không vui à?’

‘Không phải.’

Nếu như anh đã không biết, tôi cũng chẳng dại gì nói ra.

Ngồi được một lúc, tôi đột nhiên phát hiện những khách hàng khác rất hay nhìn anh.

Khung cảnh an tĩnh như vậy thật sự rất thích hợp với anh. Anh thuộc type con trai điềm đạm mà nhã nhặn, giống như cậu hàng xóm nhà bên. Ánh mắt anh luôn không tự chủ liếc về phía dưới góc trái, chứng tỏ có việc khiến anh đang phải suy nghĩ nhiều, hoặc là khi gặp phải vấn đề không muốn trả lời, anh cũng sẽ vô thức làm như thế.

Anh đang nghĩ những gì? Lúc ở cùng với tôi, nghĩ thứ gì mà chuyên tâm đến vậy?

Trái tim tôi cảm giác có chút không vừa ý, mặc dù tôi cũng biết, cái này gần như là nhầm chán ghen.

Lúc dùng cơm anh luôn rất lịch sự, chỉ đôi lúc vô ý làm phát ra những âm thanh kỳ quái, kiểu như cái đĩa quệt quá mạnh vào đĩa ăn. Anh hoàn toàn không biết, vẫn tiếp tục dùng bữa, mà cái âm thanh chói tai ấy cũng cứ tiếp tục vang lên. Vốn dĩ tôi nên nhắc nhở anh một chút, nhưng khi nhìn đến mấy cô gái trộm ngắm anh lộ ra vẻ mặt không hiểu ra làm sao, lòng tôi lại cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Một lúc sau, anh còn không cẩn thận làm rơi đĩa thức ăn xuống sàn. Cái đĩa không bị vỡ, chỉ là phát ra một tiếng động thật to khiến tất cả mọi người trong nhà hàng đều chú ý đến. Anh bình thản nhặt đĩa lên, lúc ngẩng đầu lại phát hiện có rất nhiều người đang nhìn mình.

‘Sao ai cũng nhìn anh vậy?’

Tôi cười đến đau bụng.

‘Không có gì. Là tại anh đẹp trai quá, bọn họ không nhịn được nhìn anh nhiều một chút thôi.’

‘Em đừng nói đùa, rốt cuộc là tại sao vậy?’

‘Thật sự là vì anh quá đẹp trai mà!’

Tôi cười đến rất khoa trương, mà anh đại khái cũng cảm thấy, có hỏi tôi thêm nữa cũng chẳng tìm ra câu trả lời, vậy nên đành phải tiếp tục dùng bữa. Dùng bữa xong, anh vẫn cố gắng hỏi thêm vài lần, nhưng trước cái kiểu gà đồng vịt giăng của tôi, cuối cùng anh cũng đành bỏ cuộc.

Để tránh lúc trả tiền lại phải thấy ánh mắt quái dị của mấy người phục vụ, tôi bảo anh đưa ví cho mình, anh không chút nghĩ ngợi liền giao nộp nó ra. Vào cái giây phút chạm vào ngón tay của anh, tôi cảm giác não bộ của mình có khuynh hướng đình công. Trả tiền xong, tôi đưa ví cho anh bằng tay trái, bởi vì tay phải của tôi đang nóng đến mức có thể đi làm trứng chiên.

Rời nhà hàng, chúng tôi đi đến trạm xe bus.

Đi vào ngõ hẻm hơn hai trăm mét, phía bên phải của tôi đột nhiên vang lên một tiếng va chạm mạnh. Quay đầu sang, tôi nhìn thấy một chiếc xe máy đổ trên mặt đất, cùng với hai người đang nằm bất tỉnh nhân sự.

Có tiếng xe hơi nổ máy rời đi, nhưng cạnh con đường đó cũng có một công trường đang làm việc, vậy nên tôi cũng không biết những gì mình nghe thấy có phải là thật không nữa.

Nhưng có thể khẳng định, vết máu của hai người nằm kia thì không phải là giả.

Bọn họ gặp tai nạn.

Tôi nhìn thấy ngậy người, anh gặp tôi như vậy, cũng đưa mắt về phía tôi đang xem. Rất nhanh, anh chạy tới chỗ hai người đó, còn tôi, tôi cũng muốn đi theo anh, nhưng đôi chân nặng quá, tôi không tài nào cất bước nổi.

Nếu như có thể, tôi muốn lập tức rời khỏi nơi này, làm bộ như mình chưa từng nhìn thấy điều gì hết.

Vũng máu trên mặt đất làm tôi nhớ tới ngày mình gặp tai nạn, máu me lênh láng đầy đường. Nếu không phải anh chạy tới, có đánh chết tôi cũng không muốn nhớ lại đoạn kí ức xấu xí kia.

Chỉ trong một cái nháy mắt, thế giới liền nghiêng ngả, mọi thứ xung quanh tôi đều nát bấy, mọi người xung quanh tôi đều rên rỉ đau khổ. Còn có những kẻ vậy xem, ánh mắt vô tình của bọn họ làm cho tôi buồn nôn.

Đến cách chiếc xe máy khoảng một mét rưỡi, toàn thân tôi liền không tài nào nhúc nhích nổi.

Sao anh còn ở đây xem người ta bị thương làm gì? Nhanh nhanh đi thôi! Tôi không muốn ở lại chỗ này thêm một giây phút nào nữa! Tôi cảm thấy mình đang phát run, cả thân cả tâm đều run lên bần bật!

Nhịn xuống cảm xúc muốn co giò lên mà chạy thật nhanh, tôi nhìn thấy anh đang xem tôi, ra hiệu cho tôi gọi điện thoại. Anh bảo tôi gọi sao? Gọi đi đâu vậy? Đúng rồi, là 120.

Nhưng là, tôi không cách nào động đậy được, chỉ biết dùng ánh mắt sợ hãi nhìn vũng máu phía trước.

Cũng có những người khác vậy xem cơ mà, tại sao bọn họ không gọi lại muốn tôi phải gọi? Tôi chỉ muốn rời đi thôi, tôi không có quan hệ gì tới chuyện này hết!

Nhìn thấy tôi như vậy, anh rút điện thoại của mình ra, ấn số 120, sau đó đưa tới trước mặt tôi.

Tôi không tự chủ được lui về sau một bước, muốn tránh xa chiếc điện thoại kia.

Nhưng anh vẫn kiên trì đưa nó cho tôi, lúc này, phía bên kia đã vang lên một giọng nữ dễ nghe. Tôi cầm lấy điện thoại, nói ra địa chỉ.

Nói xong một lúc lâu, tôi vẫn còn ngậy người đứng nhìn vũng máu, cho đến khi anh dịu dàng vuốt tóc tôi, tôi ngẩng đầu lên, thấy được nét mặt ôn nhu của anh. Anh đến kiểm tra bình xăng của xe máy, xác định nó không bị vỡ mới thở phào đi tới đứng cùng tôi.

Xe cứu thương chạy tới rất nhanh, chúng tôi nhìn hai người bị thương được đưa hết lên xe mới yên tâm rời đi.

Tay của tôi vẫn run lên bần bật, ngay cả điện thoại cũng quên không trả lại cho anh. Anh nhìn tôi như vậy trong chốc lát, đột nhiên bắt lấy tay kia của tôi, kéo tôi đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Hơi ẩm trên tay anh khiến tôi không thể nào quên được, nó thấm vào tim tôi, đột nhiên, khiến tôi cảm thấy rất muốn khóc.

Đây là lần đầu tiên anh kéo tay của tôi.

Cho đến khi cả hai đi tới cổng bệnh viện anh mới buông tay ra, đưa tay tới trước mặt tôi, tôi đem di động trả lại cho anh.

‘Xin lỗi em, xảy ra chuyện như vậy mà anh... Về mặt vừa rồi của anh có phải quá ác với em rồi không?’

Tay của tôi liên tục run, không có cách nào viết chữ, đành phải lắc đầu ý nói không phải.

‘Em về nghỉ ngơi trước đi.’

Tôi gật gật đầu.

‘Em không nên như vậy, anh sẽ không phân biệt được người bị cảm diếc ở đây là anh hay là em nữa.’

Tôi nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng đang mỉm cười nhìn tôi.

‘Đi một mình về phòng được chứ?’

Tôi gật đầu, đi vào thang máy dưới sự quan sát của anh.

Tôi biết rõ, so sánh với sự yếu ớt của tôi hôm nay, anh không thể nghi ngờ chính là người hùng.

Buổi tối, tôi nhận được tin nhắn của anh.

‘Chuyện hôm nay xảy ra không dọa đến em đấy chứ? Thực xin lỗi, anh không nghĩ ra em bị tai nạn xe mới phải vào viện.’

‘Em không sao, chỉ tại em nhất quá, lúc ấy chỉ muốn coi như mình không nhìn thấy gì.’

‘Không sao là tốt rồi, em đừng suy nghĩ nhiều. Thật ra chuyện như vậy cũng ít gặp thôi.’

‘Em biết.’

‘Lúc anh còn đi học, có rất nhiều người vì chuyện ngoài ý muốn xảy ra mới bị tàn tật, vậy nên anh rất nhạy cảm với những chuyện ngoài ý muốn đó.’

Đúng vậy! Anh từng đi học ở trường dành cho người khuyết tật.

‘Không biết hai người kia có làm sao không nhỉ?’

‘Anh cũng rất muốn biết.’

‘Thế sao lúc đó anh không đến bệnh viện cùng họ?’

‘Em đùa chắc, nếu người nhà của họ túm lấy cổ áo của anh, anh không biết bọn họ muốn mắng anh hay là muốn đòi tiền anh nữa.’

‘Ha ha! Anh biết nói giỡn thật đấy.’

Qua hơn mười phút, đột nhiên anh gửi cho tôi một tin nhắn.

‘Thật xin lỗi, anh nên nhận lỗi với em. Mua quà chỉ là lấy cớ, thật ra là anh muốn gặp em.’

Tôi không biết phải hình dung tâm trạng của mình lúc này thế nào. Tôi có thể tin tưởng sao? Tin tưởng ý tứ của những lời này là, thời gian qua tôi không hề đơn phương nhớ nhung người ấy?

Tôi không nhắn tin lại cho anh, cũng không có ý định tìm anh để chứng thực, bởi vì tôi sợ hãi. Sợ đây chỉ là hiểu lầm của mình tôi, cũng sợ đây không phải là hiểu lầm.

Giữa tôi và anh có một giới hạn quá rõ ràng, tuy rằng không rộng, nhưng cũng đủ khiến tôi chần chừ lùi bước. Bởi vì tôi biết rõ một khi mình vượt qua, thế giới của tôi sẽ hoàn toàn thay đổi.

Về sau anh cũng không đề cập lại vấn đề này.

Có đôi lúc tôi sẽ cảm thấy, hết thấy đều là do mình nằm mơ, anh căn bản không gửi cho tôi tin nhắn đó. Nhưng dòng tin còn lưu lại trong điện thoại thì phải giải thích thế nào đây?

Lẽ nào tôi đã lén trộm điện thoại của anh rồi tự gửi tin đến cho mình lúc nào mà quên mất?

4. Chương 4: Chúng Tôi Nên Ở Bên Nhau Sao?

Chương 04: Chúng tôi nên ở bên nhau sao?

Bốn ngày sau tôi xuất viện.

Trở về với cuộc sống học hành thật sự rất nhàm chán, đã thế lại còn phải chạy ngược chạy xuôi để bù lại giờ những môn đã nghỉ. Mấy đứa con gái cùng ký túc xá không biết dạo này nhìn trúng anh thầy giáo thực tập

đẹp trai nào, luôn tụ cùng một chỗ cười trộm. Thật ra nhân duyên của tôi cũng không tệ, hiện tại ngược lại có điểm không hợp bầy. Với đề tài trai đẹp của chúng nó, một chút hứng thú tôi cũng không dư. Tôi chỉ muốn gặp anh.

Muốn gặp anh sẽ phải kiếm cớ, vậy nên tôi luôn nói ra những lý do không thật nào đó. Tôi nói tôi muốn mua đồ, tôi nói tâm tình của mình không tốt, tôi nói đám bạn không quan tâm đến tôi, nhưng thật ra tôi càng muốn nói, tôi nhớ anh.

Giống một người đi trên sa mạc, chỉ cần tôi muốn, vừa nhấc chân là có thể rời đi. Nhưng tôi đã nói mình rất ngu ngốc mà, luôn thích đi vào giữa vòng xoáy cát, khiến bản thân cứ chìm mỗi lúc một sâu hơn.

Đơn giản bởi vì, trong lòng xoáy cát ấy có anh.

Thời gian dần trôi qua, tôi cũng dần dần hiểu rõ anh, anh có rất nhiều thói quen kỳ lạ.

Nói ví dụ như, có lần anh bị cảm, vốn lần đó định tới nhà anh để xem đĩa phim mới thuê, cuối cùng lại biến thành thăm bệnh. Đó là lần đầu tiên tôi đến nhà anh, tiến vào phòng của anh, nhìn thấy giá sách lớn đến đáng kinh ngạc.

Gian phòng của anh rất đơn giản, đồ đạc nói chung chỉ có hai màu đen trắng. Bắt mắt nhất là giá sách lớn chiếm cả một mặt tường, tiếp theo là giá vẽ nằm ở trong góc, tiếp theo nữa, là anh.

Anh vô luận như thế nào cũng không chịu uống thuốc, có đồ có lửa cũng không được, luôn cho rằng thuốc là không thể tùy tiện uống bừa.

Anh nói dù sao cũng chỉ là cúm thôi, qua một thời gian tự khắc sẽ khỏi.

Cố chấp, thật sự là cố chấp đến mức tôi rất muốn cho anh một quyền bất tỉnh, sau đó tống thuốc vào miệng anh.

Còn có trà lạnh, người Quảng Đông ai mà không thích uống trà lạnh. Ấy vậy mà khi tôi đưa cho anh để giải nhiệt, cái vẻ mặt tú lờ khờ của anh lại đột nhiên biến sắc, liều mạng lắc đầu.

Vì thế mà tôi bắt đầu chú ý tới rất nhiều chi tiết nhỏ.

Thuê đĩa phim hay xem ti vi nhất định phải có phụ đề, nếu chương trình anh muốn xem không có phụ đề, nhất định tôi sẽ chửi thề trong lòng rằng quan viên Trung Quốc không đủ quan tâm đến người khuyết tật. Âm nhạc, hí kịch, tướng thanh chúng tôi đều không xem. Tôi phát hiện những thứ có thể xem thực sự rất ít, khó trách anh chỉ thích đọc sách.

Tôi không nói cho anh biết, bây giờ xem ti vi cùng anh, tôi sẽ chỉnh cho âm lượng về 0. Khi anh có chỗ không hiểu hỏi tôi, tôi sẽ nói rằng mình cũng không biết, lúc anh nghi ngờ ra mặt, tôi liền viết lên giấy, mảng biên kịch của bộ phim này thật không có năng lực, nói những điều mà chẳng ai hiểu nổi.

Tôi tận lực cùng anh đi mua mọi món đồ, bởi vì anh không thể mặc cả.

Mỗi lần nhìn anh qua đường, tôi sẽ cảm thấy toàn thân sợ run, giống như đang xem phim kinh dị.

Tôi chỉ dám đến nhà anh lúc ba mẹ anh đi vắng. Bây giờ khoa học phát triển, có rất nhiều thứ được phát minh ra dành cho người khuyết tật, ví dụ như chiếc máy nhỏ anh hay cầm trên tay, đó là máy cảm ứng của chuông cửa, chỉ cần có người ấn chuông, nó sẽ rung lên báo cho anh biết. Nhưng có một số thứ khác lại rất khó thay đổi, ví như điện thoại bàn. Mỗi khi nó reo lên, anh đều không có phản ứng gì, cho đến khi máy chuyển sang trạng thái ghi âm, tôi mới nghe được giọng nói của ba anh. Tôi ảo tưởng nghĩ, nếu như anh có thể nói, phải chăng giọng nói của anh cũng như vậy? Trầm thấp mà từ tính.

Mặc dù tôi vĩnh viễn đều không nghe được.

‘Làm sao vậy?’

Anh phát hiện tôi vẫn nhìn chăm chăm vào phía sau mình, nhưng không biết tôi đang chú ý đến điện thoại.

‘Không có gì.’

Chúng tôi là người của hai thế giới khác nhau, mặc dù đã sớm biết, bản thân tôi lại vẫn không cách nào thích ứng được với kiểu sinh hoạt quá mức khác biệt này.

Có đôi khi tôi đột nhiên ôm anh từ phía sau, vốn muốn anh bất ngờ, cuối cùng lại dọa anh nhảy dựng. Việc này cũng đúng thôi, bởi vì anh không nghe được, mặc kệ tôi ở sau lưng anh làm cái gì đi nữa, có làm nát bình hoa hay đâm phải đuôi chó đi chăng nữa, anh cũng sẽ không biết tôi đứng sau lưng anh.

Thật tình tôi không muốn dọa anh, tôi chỉ là rất muốn ôm anh.

Cũng có đôi khi, tôi sẽ ở sau lưng anh đột nhiên quát to một tiếng, sau đó nhìn bóng lưng không chút động tĩnh nào của anh. Lúc này tôi sẽ cảm giác mình giống như một người đứng hét to giữa rừng xanh núi thẳm, không ai quan tâm, không ai biết hết. Gọi anh nhiều hơn, đôi mắt của tôi sẽ bắt đầu ẩm ướt.

Tôi chỉ hi vọng được nhìn anh giật mình một lần, sau đó quay lại nhìn tôi.

Nhưng là, một lần cũng không có.

Tôi nói với anh mình sẽ đi học thủ ngữ, kết quả bị anh phản đối thẳng thừng.

‘Thủ ngữ rất khó, học cũng rất lâu.’

‘Nhưng lúc nào cũng cầm bút viết thì đâu có tiện!’

Anh mỉm cười, ‘Thôi, em không cần học cái đó đâu, dùng bút là được rồi.’

Sao lại không cần? Tại vì chúng ta vẫn chỉ là bạn thôi phải không? Như vậy, nếu không còn là bạn nữa thì tính thế nào đây?

Tôi không dám hỏi, bởi vì tôi vẫn không dám vượt qua cái lằn ranh rộng một bước chân ấy.

Tôi chưa từng thấy anh oán hận qua vận mệnh bất công, nhưng tôi lại thường xuyên oán hận ở trong lòng. Người trên trái đất này nhiều như vậy, vì lẽ gì nhất định phải là anh?

‘Nói trước đây anh chưa từng oán hận thì sẽ là nói dối. Nhưng hồi tiểu học đã xảy ra một chuyện làm anh phải thay đổi hoàn toàn.’

‘Chuyện gì vậy?’

‘Hồi đó trong lớp có rất nhiều bạn tới từ cô nhi viện. Lúc ấy anh mới biết, bọn họ bị ba mẹ vứt bỏ là vì sinh ra không được giống như người bình thường. Nhưng ba mẹ anh đã không làm như vậy, họ yêu anh, chăm sóc chu đáo cho anh, vì anh mà tốn nhiều tâm sức... Vậy nên ngày đó trong lớp, anh luôn thật kiêu ngạo vì có ba mẹ yêu thương. Hơn nữa, trên tivi còn chiếu đến những đứa trẻ đáng thương hơn anh gấp nhiều lần, tương đối mà nói, anh vẫn là thực may mắn. Mặc dù có thiếu sót một vài chỗ, nhưng anh cũng giỏi hơn người khác ở một vài điểm mà đúng không?’

Tôi không cách nào trả lời anh, bởi vì tôi vẫn oán hận, oán hận thay cho anh. Tôi lại hỏi, ‘Không nghe được bất cứ âm thanh gì là cảm giác gì vậy?’

Anh hỏi ngược lại tôi, ‘Như vậy em nói xem, nghe được bất cứ âm thanh gì là cảm giác gì vậy?’

‘Chính là cảm giác nhao nhao lên ấy.’

‘Cảm giác nhao nhao là cảm giác gì?’

‘Là cảm giác mà một đồng ruồi muỗi cứ bay xung quanh anh ấy.’

‘Một đồng ruồi muỗi cứ bay xung quanh là cảm giác gì?’

‘Chính là...’

Tôi không có biện pháp, đem sổ gior đến đỉnh đầu.

‘Em đầu hàng! Về sau em sẽ không hỏi lại vấn đề ngu ngốc này nữa.’

Anh cười cười, đem tay vuốt lên tóc tôi, giống thầy giáo đang khen cô học trò ngoan ngoãn, chỉ có điều tôi chưa từng được thầy giáo khen, vậy nên anh là người đầu tiên, trừ ba mẹ của tôi ra, vuốt lên tóc tôi.

Có lẽ quan hệ giữa tôi và anh chỉ là quan hệ anh trai với em gái, thầy giáo với học sinh.

Nhưng tôi lại luôn cảm thấy, giữa tôi và anh đã nảy ra một hạt mầm nào đó, chỉ có điều tôi không có can đảm tưới nước hay bón phân, bởi vì sợ hãi bông hoa nở ra từ hạt mầm kia sẽ không giống như tôi hằng mong đợi.

Tôi vốn thuộc kiểu người đã nghĩ là phải làm, hiện giờ lại bị trói buộc tại chỗ không dám nhúc nhích. Tôi không biết điều mình sợ rốt cuộc là anh, là chính mình, vẫn là cái lần ranh bé nhỏ chỉ cần một bước là qua ấy.

Tôi bắt đầu chán ghét bản thân.

Mỗi một ngày qua đi, từ đầu thu đến trời đông giá rét, lại từ cuối đông đến mùa xuân xinh đẹp, chúng tôi ngày càng thân mật hơn. Tôi nghĩ anh đã sớm phát hiện ra tôi thích anh, có lẽ cả hai chúng tôi đều như vậy.

Vấn đề ở đây là một bước, lại không chỉ đơn giản là một bước.

Ba mẹ tôi không biết lấy thông tin tôi qua lại với anh từ đâu ra, bọn họ mắng tôi một trận nên thân, sau đó bảo tôi nhanh nhanh mà rời khỏi anh. Tôi không dám phản bác lại một câu, chỉ cảm giác chính mình thật đơn độc. Ngay cả ba mẹ cũng là kiểu người kỳ thị ấy hay sao?

Bạn học của tôi cũng có mấy đứa biết chuyện, nhất là bọn con gái cùng ký túc xá, rốt cuộc không có cách nào giấu được, huống chi tôi cũng không có ý định giấu giếm. Chúng nó đều cười bảo tôi khờ.

Cũng may là có anh.

Bắt đầu từ khi nào thì, anh đã trở thành chỗ dựa vững chắc cho tôi?

Bắt đầu từ khi nào thì, chỉ anh mới có thể khiến tâm tình của tôi dao động?

Lại bắt đầu từ khi nào thì, tôi quan tâm anh còn nhiều hơn chính bản thân mình?

Hiện tại tôi không còn đi về phía xoáy cát ấy nữa, mà đã nhảy vào trong lòng nó mất rồi.

Nếu như có thể cùng anh trầm luân, dù có bị kéo vào lòng đất đi chăng nữa, tôi cũng cam tâm tình nguyện. Chỉ có điều, cánh tay tôi đang bị người khác túm lấy, mạnh mẽ kéo ra xa dần.

‘Xin lỗi em, có chuyện này đã mấy lần anh định nói nhưng không dám. Hiện tại không còn thời gian nữa, anh nhất định phải nói với em. Tháng sau cả nhà anh sẽ sang Mỹ định cư, không trở về đây nữa.’

Thế giới của tôi như trở lại giây phút bị tai nạn kia, chỉ trong một cái nháy mắt, long trời lở đất, mọi thứ điên đảo cả rồi.

Tôi cố gắng lấy lại tỉnh táo nhắn tin cho anh, hỏi anh thời gian cụ thể cùng nguyên nhân rời đi. Anh nói cho tôi biết, chú của anh làm việc ở Mỹ, ba mẹ anh đã muốn đi từ lâu, hơn nữa phúc lợi xã hội dành cho người khuyết tật ở bên đó thật sự rất tốt.

Là do số trời đã định sao?

Tình cảm của chúng tôi vốn không nên phát sinh, vậy nên ngay tại lúc cả hai chưa phải trả giá quá nhiều, họ liền đem chúng tôi chia cắt?

Đáng tiếc Thượng Đế cũng có lúc tính lầm, chúng tôi đã bỏ ra, hơn nữa là bỏ ra nhiều lắm.

Một tháng kể từ ngày anh nhắn cái tin định mệnh kia, rốt cuộc tôi cũng hiểu được cụm từ ‘cái xác không hồn’ có nghĩa là gì.

Chúng tôi nên ở bên nhau sao? Chúng tôi không nên ở bên nhau sao?

Vấn đề này đã không làm tôi cảm thấy phức tạp nữa, bởi vì nên hay không nên, từ nay về sau, chúng tôi cũng đã không thể cùng một chỗ.

5. Chương 5: Thực Tế Không Phải Là Như Vậy

Chương 05: Thực tế không phải là như vậy

Anh đi ngày đó, lần đầu tiên tôi cảm thấy một tiết bốn mươi lăm phút là quá dài. Nếu không phải vì anh kiên quyết ngăn lại, nhất định tôi sẽ trốn học tiễn anh ra máy bay. Trên lớp bởi vì tôi liên tiếp ngăn người, hai lần bị giáo viên gọi dậy trả lời câu hỏi, đương nhiên một câu tôi cũng không trả lời nổi. Đến tiết cuối cùng, ngay cả sách vở tôi cũng không thêm lấy ra. Lòng tôi không ở chỗ này, cho dù thầy giáo có nói ra đáp án thi cuối kỳ tôi cũng không nghe lọt.

Thật vất vả nhịn đến tan học, tôi sách vở cũng không nhặt, liền vọt ra ngoài cổng trường, ngăn lại một chiếc taxi đến thẳng sân bay.

Nếu như để anh nhìn thấy cách tôi giục xe chạy như điên trên đường cái, nhất định sẽ trách tôi không muốn sống. Nhưng chỉ cần có thể đến sân bay sớm hơn một chút, cho dù lần sau lại phải vào bệnh viện, tôi cũng sẽ cam lòng.

Đến sảnh chờ xuất phát của sân bay, tôi rất nhanh liền nhìn thấy anh, dù chỉ là bóng lưng, tôi cũng biết chắc chắn đó là anh.

Nhưng cứ mỗi lần tôi muốn chạy tới chỗ anh, lại trùng hợp có một đoàn khách du lịch ngăn cản phía trước. Xuyên qua một đám đầu, tôi thấy anh đang tiến dần về phía cổng soát vé. Tôi gấp đến độ mau khóc lên, nhìn anh cách tôi ngày càng xa, trong lòng tôi không ngừng chửi bới đám hành khách du lịch sớm không tới, muộn không tới, lại cố tình tới vào lúc tôi vội nhất. Cầu mong ngày mai mưa thật to, mưa đá xối xả làm bọn họ không thể đi chơi chỗ nào được!

Tôi muốn gọi anh. Khi anh nghe thấy thanh âm của tôi sẽ dừng bước, quay đầu lại nhìn, sau đó ôn nhu mỉm cười, chờ tôi chạy tới bổ nhào vào trong ngực.

Nhưng âm thanh mắc trong cổ không cách nào phát ra được. Tôi biết rõ, cho dù tôi có kêu đến ách cuống họng, anh cũng sẽ không nghe thấy.

Đám khách du lịch cuối cùng cũng đi qua, tôi lấy hết sức lực chạy về phía anh, vậy nên kết cục cũng không được lãng mạn như trong phim cái kiểu hai người ôm chầm lấy nhau ấy, mà là tôi dúi dụi đầu vào lưng anh, khiến anh suýt nữa thì té ngã.

Anh rút cục quay đầu lại, cứ việc không phải là do tiếng kêu của tôi.

Nhìn thấy tôi, anh vốn định mỉm cười, nhưng vì đôi mắt ầm ướt ngân ngấn lệ mà chuyển thành lo lắng.

Thì ra thứ tôi bị mắc kẹt chỉ có âm thanh, không bao gồm nước mắt.

Anh rút gói khăn giấy từ trong túi ra, không đưa cho tôi, mà cẩn thận giúp tôi lau nước mắt.

Tôi thò tay vào túi áo anh, móc ra quyển sổ cùng bút bi.

‘Anh đi bây giờ sao? Không phải nói hai giờ mới bay sao?’

‘Anh có đi bây giờ đâu?’

‘Anh nói dối, rõ ràng em thấy anh ra cửa.’

Anh đại khái hiểu ra tại sao tôi lại khóc, chỉ chỉ ra toilet gần phía cửa soát vé.

Thì ra là tôi hiểu lầm. Tôi cố gắng nín khóc, không muốn anh vì tôi mà đau lòng.

‘Vậy anh mau đi đi, em không sao.’

‘Trông em thế này làm sao anh đi được, lúc lên máy bay mới đi cũng không sao.’

Tôi nhìn anh, anh cũng nhìn tôi. Tôi cảm thấy rất thẹn thùng, khi nào tôi khóc trông cũng rất xấu, anh còn xem kỹ như vậy. Nhưng tôi cũng biết, anh muốn nhìn kỹ hơn là vì muốn đem khuôn mặt tôi khắc sâu vào trong đầu, bởi vì giờ phút này, tôi cũng đang làm như vậy.

Chúng tôi nhìn nhau thật lâu, không hề rời đi tầm mắt. Nếu như có thể, tôi hi vọng thời gian sẽ dừng ở nơi này, tôi thật sự muốn nói với anh, ‘Đừng sang Mỹ, em sẽ ở cùng anh cả đời. Mặc kệ anh có nghe được hay không, có quay đầu lại mỗi lúc em gọi hay không, chỉ cần anh ở lại bên cạnh em, em liền cảm thấy thỏa mãn.’

Nhưng tôi biết rõ đây là không có khả năng, tựa như lúc trước tôi nằm trên xe cứu thương hi vọng bọn họ tắt tiếng chuông đi, đều là không có khả năng.

Chỉ là, sự ‘không có khả năng’ của lúc này bị phủ thêm một tầng sắc thái bi ai.

Có người vỗ vỗ bờ vai của anh, chúng tôi rút cuộc cũng ly khai tầm mắt. Tôi nhìn thấy một cặp vợ chồng trung niên, có lẽ thế.

“Chào cháu, cháu chính là Hiếu Tuyền phải không? Cảm ơn cháu đã chăm sóc cho con trai của hai bác thời gian qua.”

Thì ra là ba mẹ anh!

Những lần trước họ đến thăm anh ở bệnh viện tôi đều tránh mặt, đến nhà anh chơi cũng chỉ chọn thời điểm anh ở một mình, vậy nên đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ba mẹ anh. Tôi lúng túng không biết phải làm sao, căn bản là không nghĩ tới sẽ gặp được họ trong hoàn cảnh này.

“Cháu chào hai bác ạ! Vừa rồi có lỗi quá, cháu đã không để ý tới hai người.”

Thật là xấu hổ, rõ ràng đứng trước mặt họ, không nhận ra họ thì thôi, còn không coi ai ra gì nhìn chăm chăm con trai họ, đã thế còn khóc nữa.

Nhưng nếu thời gian quay ngược trở lại một lần, dù biết ba mẹ anh ở nơi này, tôi sẽ vẫn tiếp tục làm như vậy.

“Cháu thật đúng là một cô gái đáng yêu.”

“Đâu có ạ, bác cứ quá khen.”

Tôi khẩn trương đến mức, hai tay hai chân không biết để vào đâu, vậy mà anh còn đứng bên cạnh cười trộm.

“Chuyến bay đi New York – Mỹ, số hiệu YYY ZZ chuẩn bị khởi hành, xin kính mời những hành khách của chuyến bay này đến cửa X để soát vé lên máy bay.”

Giọng nữ thánh thót vang lên ở đại sảnh với tôi không khác nào câu thoại kinh điển của viên quan trên truyền hình, “Giờ Ngọ đã qua, lập tức xử tử.”

Tôi bối rối nhìn anh. Ba anh đang dùng thủ ngữ nói cho anh biết đã đến giờ xuất phát.

Anh nhìn tôi một lúc, lại lấy sổ ra viết viết mấy câu, sau đó xé ra gấp lại, ở phía trên viết thêm một câu nữa rồi mới đưa cho tôi.

Tôi nhìn thấy bên ngoài viết, ‘Chờ anh đi rồi hãy mở.’

Tôi gật gật đầu nhìn anh, tỏ ý biết rồi.

Anh cúi người xuống ôm tôi, ôm rất chặt, tôi cũng vòng tay ôm anh thật chặt.

Anh buông tay ra, cầm lấy hành lý, đối với tôi cười cười. Tôi nhìn ra được anh cũng giống như tôi, muốn dùng nụ cười để che đi nước mắt.

Ba mẹ anh nói tạm biệt tôi xong, cả ba cùng xoay người, đi về phía cổng X.

Tôi vẫn nhìn anh, cho đến khi anh biến mất trong đám người, một lần anh cũng không quay đầu nhìn lại.

Xem ra những gì tôi gào thét ở trong lòng anh đều không cảm nhận được, nếu không anh đã trở lại đây, nói cho tôi biết anh không đi Mỹ nữa.

Truyện tranh chung quy cũng chỉ là truyện tranh, tiểu thuyết chung quy cũng chỉ là tiểu thuyết, lòng có linh tê (thần giao cách cảm) chỉ là lời nói dối mà thôi.

Trong phim “Điều kiện của ma nữ”, Lang Trạch Tú Minh lúc ở trên xe taxi có thật sự vì cảm giác được người yêu tha thiết gọi mới xuống xe chạy về không?

Khó trách nó lại bị bầu chọn là bộ phim hảo huyền nhất, bởi vì, thực tế không phải là như vậy.

Thực tế giống tôi và anh, dù cho chúng tôi đều đã tìm được nửa kia của mình, cuối cùng cũng vẫn phải chấp nhận chia cách. Không có ai quy định một vòng tròn khép lại sau sẽ không được phép chạy tiếp.

Đây mới là vận mệnh, mới là thực tế. Trong tiểu thuyết người ta luôn nói vận mệnh là ở trong tay mình, chẳng qua đó chỉ là mong ước hảo huyền của tác giả. Bởi vì ở hiện thực chẳng ai có thể cải lại số mệnh, vậy nên họ mới đành thổ lộ bất mãn vào tiểu thuyết.

Chúng tôi không sống trong tiểu thuyết, chúng tôi sống trong hiện thực.

Vậy nên chung quy đến cuối cùng, chúng tôi cũng vẫn phải tách ra.

Không phải chia tay, mà là tách ra, căn bản chưa từng bắt đầu, làm sao có thể nói đến kết thúc?

Khoảng thời gian anh mới rời đi, tôi liều mạng sống phóng túng, thậm chí còn dùng tiền của mình chiêu đãi bạn cùng phòng đi ăn hết lần này đến lần khác. Sống hai mươi năm qua, tôi cũng chưa từng hào phóng như vậy.

Tất cả mọi người đều nói tôi là buồn quá hóa cuồng, tôi lại cười to, “Ai bảo thế? Con trai đầy đường ra đó, đi một người tao lại sợ không tìm được người tốt hơn hay sao? Lần sau nhất định tao sẽ dẫn một anh đẹp trai hơn về đây cho chúng mày xem!”

Mọi người đều thương hại nhìn tôi, nghĩ tôi đang thương tâm quá độ.

“Đùa à? Chúng mày thấy tao thương tâm hồi nào?”

Từ ngày đó tới giờ tôi không hề khóc, thậm chí cũng không hề đau lòng. Tôi tự nói với mình, đây đâu phải là lần đầu tiên chuyện tình cảm tan vỡ, cuộc sống không phải luôn là như vậy sao, đợi đến khi tôi thích người khác, tôi tự khắc sẽ quên anh thôi.

Vui vẻ nhất có lẽ là ba mẹ tôi, ngày anh đi, họ còn dẫn tôi đến nhà hàng ăn một bữa no đủ.

Cuối tuần ba mẹ đi mua đồ, để tôi một mình ở nhà xem tivi.

Mấy chương trình hôm nay không có gì thú vị đáng nói, chỉ có kênh ca nhạc là tạm thời xem được. Nhưng không biết tên khốn kiếp nào lại cứ phát bài “Tâm ngữ tình nguyện” của Trương Bá Chi.

Nhậm Hiền Tề trong MV của cô ta vừa mù vừa câm, luôn dùng gậy đầu cùng xua tay để biểu đạt ý tứ.

Nhưng người kia của tôi rất ít khi như vậy, anh thích dùng viết để trao đổi, không thích dùng thủ ngữ với tôi.

Anh không buồn sầu như gã kia, chỉ cần có cơ hội, nhất định anh sẽ bắt nạt tôi, sau đó mỉm cười đắc ý.

Nhậm Hiền Tề có thể thổi saxophone, anh thì không, anh căn bản không thể nghe được bất cứ âm thanh gì. Nhưng anh biết vẽ tranh, biết dùng bức tranh để diễn tả cảm xúc.

Nghe tới câu “Không tìm được lý do để kiên cường” của Trương Bá Chi, cho dù giọng hát của cô ta dở không khác gì vịt đực, cuối cùng lại vẫn khiến tôi cảm động mà nước mắt òa khóc. Bởi vì, rốt cuộc tôi cũng không tìm được lý do giúp mình kiên cường.

Ngày đó ở sân bay, anh viết cho tôi dòng chữ.

‘Em đã từng hỏi qua, không nghe được bất cứ âm thanh gì là cảm giác gì vậy, lúc ấy thật sự anh không có cảm giác gì. Nhưng bây giờ anh có thể nói cho em biết, đó là cảm giác tan nát cõi lòng.’

Đến bây giờ anh mới biết, việc khó vượt qua nhất cuộc đời này chính là không nghe được tiếng khóc của em.

Anh không có cách nào trao cho em hạnh phúc, vậy nên, em hãy tìm nó ở nơi khác đi.

Nhưng nhớ kỹ phải tìm một chàng trai tốt, như vậy anh mới có thể yên lòng.’

Đám bạn của tôi nói, tôi bị thương tâm quá độ. Tôi trả lời, “Đùa à? Chúng mày thấy tao thương tâm hồi nào?”

Nếu như tâm tình của tôi có thể dùng hai chữ thương tâm để hình dung, vậy cũng tốt.

Cái cô Trương Bá Chi đáng ghét, đã không biết ca hát còn bày đặt hát hò thâm tình như vậy!

Tôi muốn tắt tivi, nhưng không cách nào tìm ra điều khiển, chỉ có thể tùy ý tiếng hát của cô ta phiêu miểu trong không khí, lan tràn vào lòng tôi.

“Em muốn bản thân kiên cường hơn, không để ai phải thấy mình khóc thút thít.

Làm bộ thờ ơ không nhớ anh, nhưng trong lòng lại tự trách mình thiếu dũng khí.

Trái tim đau đến không thở nổi, không cách nào tìm được dấu vết của anh.

Trơ mắt nhìn anh, bất lực để mặc anh biến mất khỏi thế giới này.

Không tìm được lý do để kiên cường, không cảm nhận được ôn nhu của anh nữa.

Nói cho em biết, vì sao nơi anh đến liệu đã phải là cuối cùng.

Gửi tâm nguyện lên trời cao, mong vì sao kia sẽ giúp em nói rằng,

Chàng trai à, em yêu anh nhiều lắm!”

Quả thực đây không phải là lần đầu tiên chuyện tình cảm của tôi tan vỡ, tôi cũng luôn biết cuộc sống là như vậy, nhưng cho dù về sau tôi có thích người khác hay không, tôi cũng biết mình nhất định sẽ không quên được anh.

Bởi vì anh không giống như những người bình thường khác.

Bởi vì, đó là anh.

6. Chương 6: Chín Tháng Mười Ba Ngày

Chương 06: Chín tháng mười ba ngày

Địa chỉ email anh cho tôi, một lần tôi cũng không dùng đến.

Tôi luôn cảm thấy phải viết ra giấy thì mới gọi là nói chuyện với anh, còn gõ bàn phím, tôi sẽ chỉ nói nhảm mà thôi, vậy nên cuối cùng đành phải bỏ cuộc.

Không biết có phải anh cũng nghĩ thế hay không, hoặc là do bên kia bề bộn nhiều việc, anh cũng không gửi cho tôi bức thư nào hết.

Tôi cứ như vậy, tùy ý để lòng mình trống không.

Về sau tôi có quen một chàng trai, anh cũng là dân mê tiểu thuyết, vậy nên hai người trò chuyện khá ăn ý. Đứa bạn giới thiệu chàng trai này cho tôi có thủ thỉ, chàng ta thích tôi đã được một thời gian rồi. Đột nhiên tôi nghĩ, nếu tôi gửi mail cho anh nói mình đã có bạn trai mới, không biết anh sẽ phản ứng thế nào đây? Vậy nên tôi chủ động hẹn anh ta đi chơi, lại tặng anh ta mấy món quà nhỏ.

Có lẽ anh ta cũng lơ mờ nhận ra tôi đã bật đèn xanh, buổi tối bên hẹn tôi ra ngoài nói chuyện, kết quả chuyện đâu không thấy, chỉ thấy anh ta kéo tôi vào ngõ nhỏ, ý định ôm hôn. Tôi hét hồn đẩy anh ta ra, lúc này mới phát hiện, không phải ai tôi cũng đồng ý thân thiết được.

Kế hoạch thất bại, bản tính thích đùa dai của tôi lại chẳng thay đổi là bao.

Tôi vẫn gửi mail cho anh, nói mình có bạn trai mới, còn nói chuyện tình cảm của chúng tôi tốt đẹp nhường nào, điều duy nhất không nói, chính là việc tôi và anh ta thật sự ‘nói’ chuyện rất ăn ý.

Tôi chỉ muốn trêu ghẹo anh, cũng không có ý định làm tổn thương anh.

Sau mỗi ngày tan học tôi đều chạy vào quán net, nhưng lại không hề thấy anh viết thư trả lời, thật sự không hiểu nổi người đi đùa ở đây là tôi hay là anh nữa.

Ra ra vào vào quán net được hai tuần thì tôi bỏ cuộc, chỉ chờ đến thời gian cuối tuần về nhà mới kiểm tra hòm thư, nhưng vẫn không thấy anh viết hồi âm cho tôi.

Tôi đầu hàng, viết thư cho anh bảo rằng đó là tôi nói giỡn, căn bản không có chuyện bạn trai gì hết.

Một tháng trôi qua, hai tháng trôi qua, ba tháng trôi qua.

Đến một câu anh cũng không gửi sang cho tôi.

Chẳng lẽ anh đã quên tôi thật rồi sao?

Tuần lễ thi cuối kỳ, tôi cố gắng đau khổ thức trắng liền mấy đêm, cũng may mà vượt qua thuận lợi, tiếp đến chính là nghỉ hè.

Đêm thất tịch (lễ tình nhân của Trung Quốc, ngày 7-7 âm), tivi lại chiếu bộ phim đã phát đến mấy trăm lần, “Chuyện tình Lương Chúc”.

Tính tình tôi giống nam sinh, có lẽ cũng so được với Chúc Anh Đài. Còn anh? Nhã nhặn, lịch sự, cũng có chút như Lương Sơn Bá, chỉ là thời đại khác nhau mà thôi.

Mặc dù ba mẹ tôi phản đối, nhưng cũng chưa tới mức bức hôn, nhốt tôi ở trong phòng. Khoảng cách giữa tôi và anh là nửa vòng trái đất, cho dù sau khi chết đi được hóa thành bướm bướm, tôi cũng không bay nổi một vạn bảy ngàn kilomet để đi tìm Lương huynh của mình.

Chợt nhớ đến một câu chân lý kinh điển, “Lý luận là lý luận, thực tiễn thuộc về thực tiễn”. Lại thế nữa rồi, mặc dù tôi ưa thích B.E, nhưng chỉ giới hạn trong khuôn khổ nhân vật chính là người khác mà thôi. Nếu nhân vật chính là tôi, nhất định đoạn kết phải là H.E.

Nếu như chết sau có thể hóa thành một loài bay được rất xa, ví như điều hâu chẳng hạn, có lẽ tôi sẽ thật sự suy nghĩ đi thử một chút.

Nghỉ hè không bao lâu đã lại khai giảng năm học mới, khai giảng không bao lâu, lại đã đến tết Trung thu.

Trung thu năm nay tôi không ăn thứ gì khác, chỉ chăm chăm ăn bánh nướng mà thôi. Tôi cắt bánh ra thành nhiều miếng thật nhỏ, sau đó đặt ở trong miệng nhắm nháp.

Miếng bánh nướng ngọt ngán đi cùng với hột trứng muối tôi vốn không ưa quện vào nhau, tạo ra một hương vị kỳ dị. Ăn chưa hết hai miếng, nước mắt của tôi đã tuôn ra như mưa.

Anh không làm tôi cảm động bằng những việc lớn lao như trong tiểu thuyết, anh chỉ biết ôn nhu với tôi từng chút một. Tôi nhớ tới ngày đó anh cắt bánh trung thu, tỉ mỉ mà cẩn thận khiến lòng tôi đau quá, nhin không được khóc òa nức nở.

Tết Trung thu năm nay qua đi bằng ánh mắt kỳ quái ba mẹ dành cho tôi. Tôi vừa ôm hộp bánh, vừa khóc lóc không ngừng. Nước mắt chảy xuống khóe môi khiến tôi không phân biệt được hương vị trong miệng là mặn hay là ngọt. Không biết nước mắt nhiều hơn vẫn là miếng bánh trung thu đang trắng thế. Kết quả, không có ai dám tranh bánh với tôi, một mình tôi ăn hết ba hộp.

Tôi bắt đầu oán hận tết Trung thu, tại sao mỗi năm lại phải có một lần? Nếu giống ngày 29 tháng 2 như vậy, có lẽ tưởng niệm của tôi sẽ vừa phải hơn, không giống như bây giờ ồ ạt trào ra, muốn thu về cũng thật là khó.

Nhưng nếu tưởng niệm có thể điều khiển theo ý mình, như vậy nó đã không gọi là tưởng niệm.

Mỗi khi xem tivi tôi sẽ không tự chủ được chỉnh âm lượng nhỏ đi, càng lúc càng nhỏ, đợi đến khi người khác nhắc nhở mới giật mình phát hiện, âm lượng đã sớm chỉnh về 0.

Mỗi khi uống trà lạnh tôi sẽ chọn loại đắng nhất, như vậy khi uống xong tôi sẽ rơi nước mắt, có cớ để đuổi đi đám bạn phiền nhiễu cùng phòng.

Mỗi khi qua đường tôi sẽ đứng ở tại chỗ bồi hồi một lúc, bởi vì tôi muốn nhìn anh bình an vô sự mới có thể yên tâm bước qua.

Tôi thường thường có cảm giác anh vẫn đang ở bên cạnh tôi. Đó là loại cảm giác vừa cô đơn lại vừa bất lực. Anh phẳng phất như đã biến mất trong thiên địa này. Tôi chỉ có thể sử dụng từ ‘phẳng phất’, bởi vì tôi biết rõ anh vẫn còn tồn tại, chỉ là đã cách tôi nửa quả địa cầu rồi thôi.

Tôi có thể tách khỏi anh sao? Anh đã sớm từng giọt từng giọt thấm thấu vào cuộc sống của tôi, hòa tan vào sinh mệnh tôi.

Trước kia tôi luôn rất kiên cường, bất kể là khi chơi bóng rổ bị thương đầu gối đến không đứng lên được, bất kể là khi bị ba mẹ mắng, bị bạn bè hiểu lầm, tôi cũng đều có thể cười trừ cho qua chuyện. Nhưng giờ đây, tôi yếu ớt đến chính bản thân mình cũng thấy khó chấp nhận.

Anh nói rất đúng, không phải đa số mọi người nghĩ vậy thì nó sẽ trở thành như vậy. Phần yếu ớt này của tôi, không có được như mọi người nói, theo thời gian mà mờ nhạt đi, mà là càng ngày càng sâu đậm. Nếu một ngày nó biến mất không có nghĩa tôi sẽ trở lại kiên cường như xưa, mà có khi, lúc đó đã là suy sụp mau hỏng mất.

Có lẽ tình cảm vốn chính là một đường vòng cung, tất cả mọi người đều cho rằng một người ném ra sẽ có một người khác tới đón. Kỳ thật ném ra là tôi, thu hồi cũng vẫn là tôi, vui mừng cùng bị thương đều chỉ có mình tôi thừa nhận.

Tôi sống hai mươi một năm qua, thời gian anh rời đi lại chỉ có chín tháng mười ba ngày. Nhưng chín tháng mười ba ngày này với tôi lại trở nên quan trọng hơn hết thảy. Tôi hối hận lúc trước vì sao mình không đến với anh, vì sao lại không dám cùng anh thành đôi thành cặp.

Nhưng là, tôi chưa từng hối hận vì đã cùng anh quen biết.

Số lần tôi mất ngủ bắt đầu tăng lên, tôi thường nằm vắt tay ở trên giường suy nghĩ, tôi nên quên anh sao? Tôi không nên quên anh sao?

Cũng giống như lần trước tôi tự đặt câu hỏi, mình nên ở bên anh hay không nên ở bên anh vậy. Chỉ khác là lần này tôi không cần đáp án. Hoặc là nói, đáp án căn bản không tồn tại.

Bởi vì chỉ cần tôi còn đặt ra câu hỏi này, thì tức là tôi vẫn chưa thể quên anh.

Đột nhiên tôi quyết định, mình phải đi tìm anh.

Trước khi anh rời đi đã cho tôi địa chỉ, đó là vì tôi muốn viết thư tay cho anh, nhưng anh bảo gửi thư rất mắc, tôi cứ gửi mail cho tiện.

Tôi vốn định viết mail báo với anh một câu, nhưng xuất phát từ tâm lý muốn trả thù, tôi đột nhiên muốn xuất hiện dọa anh một chút.

Tôi gọi điện thoại hỏi qua tất cả các công ty du lịch, nhưng chỗ nào cũng vậy, rẻ nhất cũng phải hơn hai vạn tệ. Số tiền này với tôi, không thể nghĩ ngờ là giá trên trời.

Tôi bắt đầu điên cuồng đi làm, nhưng ban ngày đi học, buổi tối đi làm rốt cuộc cũng chẳng kiếm được là bao. Mỗi tháng tiết kiệm một ngàn thì phải đợi hai năm mới đi được. Đang lúc tôi cảm thấy bất lực, có người bạn lại giới thiệu cho tôi một tòa soạn báo tốt. Người này đã xem qua truyện ngắn của tôi, thấy rất được, lại biết rõ tôi cần tiền gấp, vì vậy đã liên hệ giúp tôi đăng truyện lên với giá là 80 nguyên/ 1 ngàn chữ.

Tôi viết tiểu thuyết rất nhanh, trung bình mỗi ngày năm ngàn chữ.

Trong khoảng thời gian này tôi vẫn đều đặn gửi mail cho anh, nhưng một lần anh cũng không hồi âm lại, điều này khiến quyết tâm không đi không thể của tôi một lần nữa lại tăng đến kịch điểm.

Tôi một lòng mong mỏi đến nước Mỹ, tiến độ viết truyện được đẩy lên đến điên cuồng, nhưng ngoài ý muốn là, độc giả lại rất thích truyện của tôi. Tôi được tòa soạn thưởng thêm cho một khoản nhuận bút khá khá, giúp ước mơ mau chóng được hoàn thành.

Bốn tháng sau, tôi ngồi trên chuyến bay đến New York.

Tôi, một cô gái hai mươi một tuổi, tiếng Anh nát đến không thể nát hơn, một thân một mình bay nửa vòng trái đất đến Mỹ tìm anh, đã thế còn nói dối ba mẹ là đi chơi Quảng Tây cùng đám bạn. Tôi thật sự không thể tưởng tượng nổi, tại sao mình lại có thể điên cuồng đến mức này.

Tôi chỉ biết hiện tại tôi muốn đi tìm anh, chàng trai đã khiến tôi trở nên cuồng dại.

7. Chương 7: Tình Yêu Là Để Ở Trong Lòng

Chương 07: Tình yêu là để ở trong lòng

Từ hai giờ chiều ở Hồng Kông tới New York là hơn mười sáu giờ bay, nhưng vì đi qua đường đổi ngày, lúc đến nơi mới có sáu giờ chiều. Lúc bay qua đường đổi ngày, tôi giống như thấy được quang cảnh kỳ diệu chỉ ở trong truyện tranh mới có, nhưng thật đáng tiếc, tôi không có chút cảm xúc nào. Nếu bên cạnh tôi không có anh, hết thấy đều không có lực hấp dẫn.

Đến New York mới biết du khách không thể tự ý tách đoàn, vậy là tôi phải tốn biết bao công sức nài nỉ anh hướng dẫn viên cho phép mình rời đoàn đi tìm bạn. Mặc dù trông anh không quá yên tâm, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý, thậm chí còn giúp tôi vậy một chiếc taxi.

New York không loạn như tivi hay nói, cũng không đẹp như tôi hằng tưởng tượng. Thật ra tôi thấy nó cũng gần giống như Quảng Châu mà thôi. Đưa địa chỉ cho bác tài xế xem, bác liền lái xe chở tôi đến một vùng ngoại thành.

Trước khi xuống xe, tôi cố dùng vốn tiếng Anh sứt sọc của mình, nhờ bác chỉ nốt đoạn đường đến nhà anh. Bác ra hiệu cho tôi cứ đi thẳng về phía trước, tôi cúi đầu cảm ơn, sau đó khoác chiếc balô to bự lên – hành lý duy nhất của tôi trong chuyến đi Mỹ lần này.

Đó là một gian biệt thự tường trắng mái đỏ. Ôi chao, máu tiểu thuyết trong tôi lại trào lên nữa rồi, tôi luôn cảm thấy nó rất giống căn nhà nhỏ trong truyện cổ tích, còn tôi, tôi đang đến tìm chàng hoàng tử của đời mình.

Trong tôi có rất nhiều dự cảm xấu. Tại sao anh lại không hỏi âm cho tôi vậy? Chẳng lẽ anh gặp chuyện ngoài ý muốn? Chẳng lẽ anh đã thích người khác rồi sao? Tôi sợ là ý trước, vậy nên mới kiên trì muốn tới đây. Nếu như anh có chuyện, nhất định tôi phải ở bên cạnh anh đến cùng.

Đi tới trước cửa, tôi hít sâu một hơi, tự nói với mình nhất định phải kiên cường, mặc kệ ba mẹ anh có báo tin dữ gì đi chăng nữa, tôi cũng đều phải chịu đựng.

Nhấn chuông cửa xuống, tôi nghe thấy có tiếng bước chân lại gần đây, sau đó cửa từ từ mở ra.

Tôi nhìn chằm chằm cánh cửa, chuẩn bị chào hỏi ba mẹ của anh.

Cửa mở ra, người tôi nhìn thấy lại là anh.

Tôi hoàn toàn bất ngờ, hiển nhiên anh lại càng không dám tin. Không, nét mặt của anh không chỉ đơn giản là không dám tin, mà còn chộn rộn rất nhiều thứ khác nữa, nói chung khó mà dùng lời để hình dung cho hết được. Có lẽ anh nghĩ mình nhìn thấy ảo ảnh, dù sao trong mấy bức mail, tôi cũng không đề cập chút xíu nào đến chuyện mình muốn sang Mỹ.

Bị anh dùng loại ánh mắt này nhìn chằm chằm, tôi cũng không biết nên làm gì bây giờ mới tốt. Là vì không nói câu nào mà đột nhiên tới đây khiến anh cảm thấy khó xử sao? Tôi giống như làm việc trái với lương tâm, ánh mắt không dám chớp nhìn về góc dưới bên trái. Đứng im nửa ngày, tôi đột nhiên muốn xoay người bỏ chạy.

Tất nhiên là tôi không chạy được, bởi vì vừa mới xoay người thôi, anh đã vươn tay ra tóm lấy ba lô của tôi rồi.

Tôi giống như con thỏ bị thợ săn tóm lấy đôi tai, giây dựa thế nào cũng chạy không thoát.

Tôi lẻo đẻo theo anh vào nhà. Đóng cửa lại, trông anh có vẻ vô cùng tức giận nhìn chằm chằm tôi. Tôi chưa từng thấy anh nổi giận, vậy nên chỉ dám dùng từ ‘có vẻ’ để hình dung, bởi vì ngoại trừ lông mày nhăn lại

một chút, khuôn mặt cũng chẳng khác gì lúc không cười, tôi đã sớm nói anh có khuôn mặt tú lơ khơ rồi mà phải không?

Anh mặc một chiếc áo len màu đen, trông vô cùng đẹp mắt. Hình như anh gầy đi một chút, là vì nhớ tôi sao? Hay là vì không quen với khí hậu bên này? Nhưng thực lòng mà nói, ngoại trừ việc gầy đi một chút ra, trông anh đã khá hơn trước nhiều, ít nhất làn da cũng không trắng theo kiểu tái nhợt nữa. Nghe nói khí hậu tốt sẽ giúp khí sắc thay đổi tốt theo, hóa ra đây lại là sự thật.

Quan trọng nhất là, anh vẫn bình an vô sự. Trong tiểu thuyết “Rất yêu rất yêu anh”, nữ chính vừa ra nước ngoài đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy nên mới bắt đầu từ bỏ nam chính. Rất nhiều truyện khác cũng có tình huống tương tự. Cũng may đây không phải tiểu thuyết, cũng may chúng tôi sống trong hiện thực, cũng may, những điều đó đã không xảy ra.

Tôi vừa len lén quan sát anh, vừa cúi đầu giống như cô học sinh làm sai chuyện, cầu xin thầy giáo bỏ qua, lần sau sẽ không tái phạm nữa.

Chúng tôi ngồi ở chiếc bàn trong phòng bếp, anh ở bên phải của tôi. Tôi không thấy ba mẹ anh, có lẽ họ không có nhà lúc này. Kéo kéo tay áo anh, hi vọng anh đừng tức giận nữa.

Anh thở dài, không thể làm gì khác ngoài việc lôi giấy bút ra viết.

‘Em tới bằng cách nào?’

Anh không hỏi tôi tại sao lại tới, mà là tới bằng cách nào. Có lẽ anh đại khái cũng đoán được lý do tôi tới đây, vậy nên vấn đề thứ hai có vẻ đáng quan tâm hơn đi?

‘Em tới cùng đoàn du lịch.’

‘Thế sao không đi cùng đoàn mà lại một mình tới đây?’

‘Em tới tìm anh, không phải là đi ngắm cảnh.’

Anh thở dài, nhìn tôi một chút.

‘Ba mẹ em có biết không?’

‘Em nói với họ là mình đi du lịch Quảng Tây cùng đám bạn.’

‘Em tới đây cùng bạn à?’

‘Không, chỉ có mình em thôi.’

Tôi nhìn thấy lông mày của anh nhíu lại thật chặt.

‘Đi thế này mất bao nhiêu tiền?’

‘Cũng gần ba vạn tệ.’

‘Chẳng lẽ ba mẹ em...’

Anh còn chưa viết xong đã gạch mấy từ đó đi, xem ra anh cũng hiểu tôi không thể nào ngửa tay xin ba mẹ nhiều như vậy được.

‘Tiền ở đâu ra?’

‘Em tự đi kiếm.’

Anh vỗ bàn một cái, làm tôi giật cả mình. Hiện tại nét mặt của anh không phải là ‘có vẻ’ rất tức giận nữa, mà là thật sự rất tức giận. Nếu như anh có thể nói, khẳng định lúc này sẽ quát tôi một trận cho ra hồn. Anh nhất định không tin một cô sinh viên lại có thể làm ra ba vạn tệ trong khoảng thời gian ngắn như vậy đi?

‘Rốt cuộc tiền ở đâu ra?’

‘Em tự đi kiếm thật mà, không có lừa anh đâu.’

Anh nhìn đôi mắt của tôi trong chốc lát.

‘Làm nghề gì?’

Tay của anh có chút run rẩy, chẳng lẽ anh nghĩ tôi đi làm chút chuyện không đứng đắn gì đó?

‘Em viết truyện cho một tờ tạp chí, vừa có tiền nhuận bút vừa có tiền thưởng ngoài, xin thêm của ba mẹ, cộng với mấy ngàn em tích trữ được từ trước nữa là vừa đủ.’

Anh chăm chú nhìn tôi, lông mày giãn ra. Sau đó kéo tôi vào trong lòng, dùng sức ôm tôi thật chặt.

Có phải anh đã bị tôi làm cho cảm động rồi hay không? Một cô gái vất vả đi làm ngày làm đêm, tiêu gần ba vạn tệ tới một quốc gia xa lạ, chỉ để nhìn thấy anh.

Tôi nhắm mắt tựa ở trong ngực anh, để chín tháng tưởng niệm hòa tan trong vòng tay ấm áp. Dù cho tôi có phải tiêu ba vạn tệ một lần nữa, tôi cũng sẽ cam tâm tình nguyện mà giao ra, chỉ hi vọng được ở trong ngực anh thêm một hồi.

Liên tục ôm tôi thật lâu anh mới chịu buông tay ra, nhìn kĩ tôi trong chốc lát, sau đó cầm bút viết.

‘Em gầy.’

Tôi gầy? Tôi còn chưa nói anh gầy đâu đấy! Vì tiết kiệm tiền đến Mỹ, mỗi ngày tôi chỉ dám ăn một bữa cơm, đọc sách viết truyện hơn mười hai tiếng đồng hồ, không gầy mới là lạ.

Tôi tránh đi lời của anh, hiện tại đến lượt tôi hỏi.

‘Mail em gửi đi anh có nhận được không?’

‘Nhận được.’

‘Vậy sao không trả lời em?’

Hiện tại đến phiên tôi nhú mày.

Anh suy nghĩ thật lâu, tôi lẳng lặng chờ anh đưa ra câu trả lời thuyết phục.

‘Anh...’

Anh mới viết một từ đã dừng lại, hồi lâu mới viết tiếp.

‘Nhận được bức thư thứ nhất của em, em nói mình đã có bạn trai mới. Anh vốn định chúc em hạnh phúc, nhưng cố gắng mấy lần đều không thể nào viết nổi. Anh phát hiện ra mình căn bản không thể bỏ qua mọi chuyện như vậy được, anh không muốn em có bạn trai, không muốn em được người khác ôm, càng không muốn em được anh ta chăm sóc cẩn thận.’

Anh thật sự rất ích kỷ, bản thân không chiếm được hạnh phúc nên cũng không muốn em hạnh phúc với ai. Anh cũng biết loại ích kỷ này sẽ chỉ hại em. Vậy nên anh muốn nói vài câu quá đáng khiến em chán ghét, nhưng anh lại không làm được. Anh không muốn em bị đau khổ hay tổn thương. Anh chỉ muốn làm cho em quên anh, không để lại bất cứ liên lạc gì với em, hi vọng một ngày nào đó em sẽ có thể quên đi mà tìm kiếm hạnh phúc của chính mình.’

Anh viết viết rồi lại ngừng ngừng, suy tư cẩn thận xem phải biểu đạt thế nào cho tôi hiểu rõ.

‘Nếu biết trước em sẽ tới thế này, nhất định anh sẽ viết thư bảo em đi tìm người khác.’

Không đợi anh viết xong, tôi đã ôm chặt lấy anh, nước mắt không ngừng rơi xuống. Tôi không muốn khóc, tôi khóc sẽ khiến anh đau lòng, nhưng là, tôi không nhịn được nữa.

Tôi nhớ hết Trung thu anh cắt bánh cho tôi, tôi nhớ lúc ở nhà hàng Tây anh trầm tư nhìn về góc dưới bên trái, tôi nhớ bàn tay ấm áp của anh kéo tôi rời đi vụ tai nạn, tôi nhớ ánh mắt ướt át của anh lúc ở sân bay. Tất cả những gì thuộc về anh, tôi đều nhớ rõ hết. Tôi phải nói thế nào mới khiến chàng trai thiện lương lại tự ti này hiểu rằng, tôi yêu anh nhiều thật nhiều bây giờ?

Mặc kệ anh có nghe thấy hay không, có nói được hay không, tôi cũng sẽ không tìm thấy người nào yêu tôi hơn anh, tựa như anh nhất định cũng không tìm được cô gái nào yêu anh hơn tôi vậy.

Trong cuộc sống, nói và nghe là không thể tách rời, nhưng với tình yêu, không nhất thiết phải nói ra hứa hẹn, nghe được hứa hẹn thì mới là sâu đậm.

Tình yêu là để ở trong lòng.

Tôi nhìn vào ánh mắt anh, anh lại muốn dời đi tầm mắt. Tôi ôm đầu của anh, không để cho anh nhìn hướng khác.

Tôi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đặt môi vào làn môi ấm áp của anh.

Anh rất kinh ngạc nhìn tôi. Anh cảm thấy sao? Những lời mà tôi muốn nói, tình yêu mà tôi muốn biểu đạt?

Anh nhìn tôi một chút, lại nhìn xuống góc dưới bên trái một chút, sau đó dường như quyết định được điều gì, vòng tay ôm lấy tôi, nhắm mắt lại, cho tôi một nụ hôn say đắm.

Đây là lần đầu tiên anh hôn tôi. Anh rất cục cựa cũng hiểu tôi thương anh nhiều thế nào rồi đi? Tôi sẽ không đi tìm chàng trai khác, bởi vì chàng trai mà tôi yêu, chỉ có thể là anh.

Nụ hôn của anh rất trẻ trung, so với bạn trai trước kia của tôi thì không khác nhiều lắm, tôi có thể khẳng định, mình chính là cô gái đầu tiên mà anh hôn.

Lúc trước cùng bạn trai hôn môi, tôi sẽ lầm rầm ở trong lòng ba trăm khúc thơ Đường, bởi vì kỹ thuật của hân ta đã không có gì thú vị đáng nói, một khi hôn còn muốn hôn thật lâu, khiến tôi đành phải kiểm chút biện pháp giết thời gian, giúp bản thân đỡ bị buồn chán mà chết.

Nhưng cảm giác lúc hôn anh lại không phải như vậy, mặc dù kỹ thuật của anh cũng chẳng có gì đáng nói, tôi lại vẫn không tự chủ được trầm luân.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn lông mi của anh ở khoảng cách gần như vậy, phát hiện ra lông mi của anh rất dài. Thật đáng ghét, rõ ràng là con trai, tại sao lông mi lại dài lại cong hơn của tôi cơ chứ?

Hàng lông mi xinh đẹp ấy đột nhiên động đậy. Anh mở mắt ra, thấy tôi đang nhìn anh, hơi nhú mồm một chút, lấy tay trái che lên mắt tôi.

Thì ra chủ nghĩa đàn ông trong anh khá là lớn, lúc hôn môi muốn con gái nhất định phải nhắm mắt lại.

Tôi cũng không biết chúng tôi rốt cuộc hôn bao lâu, hình như là rất lâu, lại giống như cũng không lâu lắm. Dù sao cuối cùng cũng vẫn phải tách ra, tôi thấy anh có chút thẹn thùng, không khỏi có ý định trêu cợt.

Tôi viết nhanh một dòng chữ, sau đó giơ lên cho anh xem.

Trên đó viết: ‘Chàng trai ngây thơ ơi, đây là nụ hôn đầu tiên của anh phải không? Thật ngại quá đi, nó đã bị em cướp mất rồi! Ha ha! PS. Kỹ thuật hôn của anh quá hư thái, có thời gian thì tập luyện đầu lưỡi một chút đi!’

Một bên giơ giấy, một bên le lưỡi ra trêu anh.

Tôi là cố ý muốn chọc giận anh, ai bảo anh luôn dựa vào việc mình lớn hơn tôi ba tuổi mà xem tôi là trẻ con cơ chứ.

Anh đọc xong, khuôn mặt liền đỏ lựng lên như quả táo chín. Nhìn tôi vẫn còn le lưỡi ra trêu chọc, anh đột nhiên đứng dậy, khiến tôi giật bản mình. Đang nghĩ ngợi xem anh muốn làm gì, anh đã trực tiếp tiến đến bế ngang tôi lên, đi ra khỏi phòng bếp. Bước lên trên lầu hai, anh quẹo vào một gian phòng phía bên trái, vừa nhìn tôi cũng biết nhất định đây là phòng của anh.

Bốn bức tường của căn phòng được vẽ đầy những bụi cỏ cao gần đến phần eo, thậm chí là màu xanh cỏ. Phía trên đầu giường vẽ một cây cỏ thụ rất lớn, cành lá lan tràn ra xung quanh, khiến cho nơi đây giống như một thảo nguyên xanh tươi tĩnh lặng. Đồ đạc trong phòng anh, từ giường ngủ đến bàn đọc sách, từ máy vi tính đến ghế dựa đều là màu trắng tinh khiết. Tôi biết rõ, anh chỉ thích những màu đơn thuần.

Đang cảm thán gian phòng này đặc biệt, cả người tôi đã bị anh đẩy vào giường lớn.

Hiện tại dù có là học sinh tiểu học, tôi cũng biết anh muốn làm gì.

Anh cười đến âm hiểm, ánh mắt còn mang theo một tia đắc ý, rõ ràng là vì muốn báo thù tôi vừa rồi đã dám giễu cợt anh như vậy. Quá đáng nhất chính là, nụ hôn của anh rất ôn nhu, ôn nhu đến mức tôi không có cách nào kháng cự. Lần này anh có điểm tiến bộ, bắt đầu chú ý đến động tác của đầu lưỡi, tốt lắm, trẻ con quả nhiên là dễ dạy.

Không đúng, bây giờ không phải lúc nghĩ đến mấy điều này, tay của anh còn đang lẩn vào áo của tôi rồi đây! Lúc mới vào nhà tôi đã cởi áo khoác, bây giờ áo sơ mi cũng bắt đầu bị anh cởi.

Tôi khấn trương đến mức toàn thân cứng ngắc. Hôn môi không phải là lần đầu tiên, nhưng chuyện gì kia với tôi thì đúng là như vậy. Mặc dù rất sợ hãi, tôi lại vẫn không muốn cự tuyệt anh, bởi vì vào khoảnh khắc anh chạm vào da thịt tôi, tôi cũng muốn được làm điều tương tự.

Nghe nói lần đầu tiên rất đau, hi vọng anh có thể ôn nhu với tôi một chút. Tất nhiên đây cũng chỉ là nói thừa, bởi vì trên thực tế, tôi còn chưa gặp được chàng trai nào ôn nhu hơn anh. Nếu như cùng anh mà cảm thấy đau đớn, như vậy cùng người khác nhất định còn đau hơn. Tôi nỗ lực tin tưởng vào anh, tin anh sẽ đối xử với mình thật tốt để quên đi cảm giác khấn trương hồi hộp lúc này.

Anh hôn cổ của tôi, hôn xuống xương quai xanh, tiếp tục hôn xuống dưới nữa. Đáy lòng tôi không ngừng gào thét, trái tim đập càng lúc càng nhanh, mồ hôi trên trán mướt ra tổ cáo tôi đang sợ sệt. Chỉ có điều tôi vẫn không muốn anh dừng lại, vươn tay ra, ôm chặt lấy bờ vai rắn chắc của anh.

Đúng lúc cả hai đang say mê nhất, tôi nghe thấy lầu dưới có tiếng mở cửa, cẩn thận nghe thêm, còn thấy cả tiếng nói chuyện nữa.

Xong rồi! Ba mẹ anh trở lại!

Tôi bối rối khoa tay múa chân, mà anh chỉ biết mờ mịt nhìn tôi, không hiểu tôi đang làm gì cả.

Tôi sốt ruột nhìn quanh bốn phía, thấy đầu giường của anh có giấy bút, lập tức chộp lấy rồi vội vàng viết, ‘Em nghe thấy tiếng mở cửa, chắc là ba mẹ anh đã về rồi!’

Anh không thấy thì thôi, vừa thấy liền giật bắn mình. Giờ phút này cả hai chúng tôi đều không mặc áo, quần tuy rằng chưa cởi, thế nhưng như vậy cũng đủ hồng hồng rồi!

Anh lập tức cầm chiếc áo sơ mi mới cởi ra của tôi choàng lại cho tôi, sau đó luống cuống tìm áo của mình. Đúng lúc này, ba mẹ anh mở cửa bước vào, nhìn thấy!

Tôi nên phản ứng kiểu gì mới tốt đây?

“A... Cháu chào hai bác ạ!”

Ba mẹ anh ngây dại, nhìn tôi một chút, lại nhìn anh một chút, đại khái cũng hiểu được chuyện gì vừa xảy ra. Ba anh giận dữ bước vào, vo tròn tờ báo trên tay đánh cho anh một cái vào ót.

Tôi nghĩ nhất định là rất đau, bởi vì anh liên tục phải để tay ở sau ót xoa xoa. Đây là lần đầu tiên tôi được thấy anh méo méo miệng, vẻ mặt ủy khuất không cam lòng. Thật sự trông rất dễ thương.

“Xin lỗi cháu, Hiếu Tuyền! Không ngờ thằng con trai khốn kiếp nhà hai bác lại dám làm ra loại chuyện tà trời này!”

Ba mẹ anh không ngừng nhận lỗi với tôi, khiến tôi cảm thấy vô cùng thẹn thùng. Chuyện ban nãy xảy ra tôi đã không hề cự tuyệt, tôi cũng là người có lỗi mới đúng.

Ba anh dùng thủ ngữ nói chuyện với anh một hồi, hình như đều là mắng mỏ, sau đó giận dùm dùm bỏ xuống lầu trước. Lần này đến phiên mẹ của anh nói chuyện. Dù tôi không hiểu lắm, nhưng có vẻ như ba anh tức giận hơn, còn mẹ anh lại giống như cố gắng khuyên bảo, về sau anh không được tiếp tục làm như vậy nữa.

Cuối cùng, mẹ anh gõ cho anh một cái vào ót thật mạnh, chỉ tay ra cầu thang, ý bảo anh đi xuống lầu dưới. Nhìn vẻ mặt căm giận bất bình lại không dám làm gì của anh, tôi xem mà liên tục phải nín cười trong bụng.

“Có lỗi với cháu quá! Thằng con trai của bác, thật đúng là... Thôi, cháu mặc quần áo tử tế vào đi, hai bác sẽ chờ cháu ở dưới lầu.” Nói xong, mẹ của anh dường như lại nghĩ đến điều gì, khó xử hỏi, “Áo sơ mi... Không bị rách đấy chứ?”

“Dạ không, không! Bác không cần phải lo đâu ạ!” Mẹ của anh đại khái nghĩ, nhất định là vừa rồi thú tính của anh nổi lên, không cầm giữ nổi nên mới đối xử với tôi như vậy. Tôi biết phải giải thích thế nào đây? Chỉ sợ lát nữa ở lầu dưới anh sẽ không được bình yên rồi!

Chờ cửa phòng đóng lại, tôi mới thoải mái cười ra tiếng. Nghĩ đến bộ dáng méo máo vừa rồi của anh, thật sự là ngàn năm khó gặp a! Lần nào trước mặt tôi anh cũng tỏ ra mình là một người chững chạc, nhưng hóa ra trước mặt ba mẹ anh, anh vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi!

Ha ha! Cô gái thông minh là phải biết nhớ kỹ những điều này, mai sau nhàm chán, tôi còn có thể đem ra trêu chọc anh một chút.

Tôi nằm ở trên giường của anh, cảm thụ hơi ấm anh lưu lại sau từng giấc ngủ. Không biết mỗi khi tối trời nằm ở chỗ này, anh đã suy nghĩ về những gì vậy? Có nhớ tôi nhiều giống như tôi nhớ anh không? Ngắm kỹ gian phòng một lần nữa, tôi mới chợt phát hiện ra một điều. Ngoài đồ gia dụng cơ bản ra, trên tường không treo một bức tranh nào hết, vậy những bức tranh anh vẽ để đâu cả rồi? Không lẽ, nơi này còn một phòng cất tranh khác?

8. Chương 8: Anh Sẽ Đi Cùng Em...

Chương 08: Anh sẽ đi cùng em...

Đợi tôi mặc quần áo tử tế xuống lầu, ba mẹ anh đã ngồi trên ghế sofa chờ tôi được một lúc, nhưng lại không thấy bóng dáng của anh đâu.

“Hiểu Tuyền, cháu xuống rồi à?”

Ba mẹ anh dường như cảm thấy rất áy náy, không ngừng nói xin lỗi tôi, đối xử với tôi còn khách khách khí khí. Tôi cố gắng giải thích cho họ hiểu, thật ra chúng tôi chưa làm gì hết, hai bác không cần phải lo lắng như vậy. Nhưng ba mẹ anh tựa hồ cho rằng, dù chưa làm gì thì tội cũng không nhẹ hơn đã làm gì là bao. Khó trách tính cách của anh quy củ như vậy, thì ra là do di truyền.

Thật lâu, tôi mới nhận không được hỏi anh ở nơi nào. Mẹ anh nói cho tôi biết, anh đang ở phòng bếp nấu cơm.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói anh có thể nấu cơm, phải chạy nhanh vào xem mới được!

Anh đưa lưng về phía cửa phòng bếp, gõ nhẹ vào bả vai của anh, anh vừa quay đầu lại đã được tôi tặng cho một nụ cười gian trá.

‘Khuôn mặt vừa rồi của anh mới buồn cười làm sao. Đúng là một chàng trai ngây thơ vô tội!’ Giơ giấy lên cho anh đọc, anh trừng mắt nhìn tôi một cái, sau đó không thèm để ý tới tôi.

‘Ở trước mặt ba mẹ, hóa ra anh ngoan ngoãn thế này cơ mà? Đâu có giống bộ dáng lúc răn dạy em? Hừ!’ Tôi không bỏ cuộc, tiếp tục giơ giấy lên cho anh đọc, không quên tặng kèm theo một động tác cười ‘ha ha ha’ thật khoa trương.

Anh vẫn không thèm để ý tới tôi, tiếp tục công việc thái thịt của mình.

‘Anh còn phải làm món gì vậy? Em giúp có được không?’

Tôi đang viết chữ, anh đột nhiên gõ vào đầu tôi một cái thật mạnh, khiến tôi lập tức nhe răng kêu to, “Anh làm gì vậy?”

Không xong! Từ lúc xác định tình cảm với anh, tôi đã quyết định khi chỉ có hai người với nhau, nhất định tôi sẽ không dùng lời nói, kết quả lại theo thói quen mắng ra ngoài miệng.

Tôi tái nhợt nhìn về phía anh, nhưng dường như anh chẳng để ý chút nào, thậm chí còn đang đắc ý cười khê.

May quá! May là anh không để việc này ở trong lòng! Tôi cố gắng tỏ ra mình đang tức giận, tiếp tục viết, ‘Anh quá đáng, người ta có lòng tốt muốn giúp mà anh lại làm như vậy!’

Anh lau lau tay, cầm lấy bút.

‘Thôi đi, em giúp thì chỉ làm rối hơn thôi.’

‘Ai bảo anh thế? Em ở nhà cũng hay nấu cơm lắm đấy biết không?’

‘Thế thì nhất định ba mẹ em hay phải đi mua thuốc dạ dày rồi.’

‘Anh nói hươu nói vượn! Tuy em nấu không ngon lắm, nhưng cũng chưa đến mức làm người khác bị đau dạ dày!’

‘Vậy nhất định là do ba mẹ em đã ăn quá nhiều, dạ dày bị chai đến nỗi không thể đau được nữa. Thế nên bữa cơm này cứ để mình anh làm thì hơn, dạ dày của ba mẹ anh chưa luyện được ra tài năng ấy.’

‘Cái anh này...’

Chúng tôi còn chưa viết xong, ba anh đã tiến vào.

“Hiểu Tuyền, cháu vào đây làm gì? Không cần để ý đến tên khốn kiếp này, ra ngoài phòng khách nói chuyện với hai bác một lúc, cơm sắp xong rồi.” Ba anh hiền hòa cười với tôi, ngược lại lúc dùng thủ ngữ nói chuyện với anh, khuôn mặt trông vô cùng hung dữ.

Trước khi bị ba anh kéo ra ngoài, tôi quay lại liếc nhìn anh một cái, thấy anh cũng đang nhìn tôi, vẻ mặt âm ỉ vô cùng bất lực.

Thật đáng thương!

Đây là câu cảm thán duy nhất tôi có thể nghĩ ra vào lúc này.

Cuối cùng giờ ăn tối cũng tới, nhìn một bàn thức ăn ngon, tôi nói không ra lời. Thực không thể tin được tất cả đều là do anh làm.

‘Nhìn cái gì, món ăn là để đưa vào miệng, em có trềng nó đến rớt con mắt cũng không cảm thấy no bụng đâu!’

Một trang giấy được đưa tới trước mặt, tôi đọc xong, đánh đá lườm anh một cái. Bàn ăn hình chữ nhật, anh ngồi phía bên phải tôi, đối diện là ba mẹ của anh.

Tôi nếm thử một miếng cá, thật sự rất ngon, nhịn không được khen ngợi, “Món này ngon quá ạ!”

Anh nhìn thấy tôi nói chuyện, đại khái muốn biết tôi nói điều gì, để đưa xuống, định cầm lấy giấy bút bên cạnh, không nghĩ tới lại bị ba anh ngăn cản.

‘Lúc ăn cơm không được phép viết chữ.’ Tôi đoán ba anh dùng thủ ngữ nói với anh như vậy.

Anh bắt đắc dĩ cầm bát đưa lên, ánh mắt lại vẫn nhìn tôi chằm chằm.

Vậy là, tôi chỉ chỉ vào đĩa cá, lại chỉ chỉ vào cái miệng đang nhai cá của mình, ánh mắt híp lại, hai vai cao thấp lắc lư, tỏ vẻ vô cùng thỏa mãn.

Anh hiểu được. Vì vậy chỉ chỉ chính mình, sau đó giơ ngón tay cái lên, nhếch nhếch đôi lông mày, rồi cũng học tôi híp hai mắt lại, hai vai cao thấp lắc lư.

Ý của anh là, ‘Anh làm, đương nhiên phải ngon rồi.’

Thấy không, cho dù không có thủ ngữ hay giấy bút, chúng tôi cũng có thể ‘nói chuyện’ được. Có lẽ cả hai đều đang nghĩ đến điều này, liếc mắt nhìn nhau, âm thầm cười trộm, mà ba mẹ của anh đương nhiên là nhìn chúng tôi với vẻ mặt mặt mịt mờ.

Sau khi cơm nước xong, ba mẹ anh ngồi trên ghế sofa xem tivi, còn hai chúng tôi vào phòng bếp nói chuyện phiếm.

‘Chuyện hồi chiều là anh có lỗi với em, tại anh đã không kiểm chế được. Xin lỗi em.’

‘Gì thế, sao mà phải xin lỗi? Lúc đấy em cũng có từ chối đâu, nếu nói sai, cả hai chúng ta đều có phần mà.’

‘Không phải con gái rất để ý lần đầu tiên sao?’

‘Tất nhiên là để ý, nhưng nếu đối tượng là anh...’

Tôi ngừng lại, tự cảm thấy hai gò má của mình đã đỏ lựng lên, chợt bối rối không biết nên viết tiếp thế nào. Anh thấy tôi như vậy đại khái cũng hiểu được về sau, không cố gắng truy hỏi đến cùng. Tôi nhăn mũi lại, tự động nói sang vấn đề khác.

‘Em chỉ sợ đau thôi.’

‘Sẽ đau lắm à? Là con trai hay con gái đau vậy?’

‘Nói nhảm! Đương nhiên là con gái đau rồi! Nếu bị đau là anh thì còn lâu em mới sợ!’

‘À~’

‘Đồ ngốc, mỗi chữ à thì viết làm gì?’

‘À~’

Tôi lừ mắt nhìn anh, anh liền quay đi nhìn nơi khác. Nhất định là anh cố ý!

‘Em ở lại New York mấy ngày?’

‘Hai ngày.’

‘Có lịch trình ở đây không, cho anh xem một chút.’

Tôi lấy tờ lịch trình từ ba lô ra đưa cho anh.

Tour du lịch tôi tham gia lần này đi qua sáu địa điểm: New York, Philadelphia, Washington, Los Angeles, Las Vegas, San Francisco. Xế chiều hôm nay cả đoàn đến New York, buổi tối vào ở khách sạn. Sáng ngày thứ hai đi ngắm cảnh New York, buổi tối bảy giờ ngồi tàu điện đến Philadelphia. Ở lại Philadelphia một ngày, sau đó đến Washington một ngày rưỡi, tiếp tục Los Angeles ba ngày, Las Vegas một ngày, San Francisco hai ngày, cuối cùng vòng lại Los Angeles lên máy bay trở về Quảng Châu. Toàn bộ hành trình tổng cộng mười hai ngày.

Anh cẩn thận xem qua tờ lịch trình, sau đó lấy giấy bút viết.

‘Sáng mai em phải về đoàn đúng không?’

‘Vâng, anh hướng dẫn viên chỉ cho em đi một đêm nay thôi.’

‘Vậy sáng ngày mai anh sẽ đi cùng em.’

‘Anh đi cùng em á?!’

Anh gật gật đầu.

‘Nhưng không biết đoàn của em có cho vậy không nữa.’ Tôi có chút ảo não.

‘Đừng lo, ngày mai em cứ giải thích rõ ràng với họ, sẽ không có vấn đề gì đâu. Thế em đã biết mình sẽ đi chuyến bay nào từ Washington để đến Los Angeles chưa?’

‘Em không biết, vé máy bay ở chỗ anh hướng dẫn viên mà.’

‘Em có số điện thoại của anh ta không?’

‘Có, anh ấy có đưa cho em lúc chiều.’

‘Vậy em gọi điện hỏi xem anh ta có thể đặt thêm một vé nữa không. Anh muốn cùng em đi tới Los Angeles.’

‘A? Tại sao? Từ Washington tới Los Angeles nghe nói mất hơn năm giờ bay, xa lắm đó!’

Anh chăm chú nhìn tôi.

‘Em mất mười sáu giờ bay, đi nửa vòng trái đất chỉ để đến tìm anh, như vậy năm giờ này lại có là cái gì?’

Tôi không biết nên nói gì, đành phải đi gọi điện thoại, sau đó nhờ anh hướng dẫn viên du lịch đặt thêm một vé máy bay cùng chuyến.

‘Thực xin lỗi, còn khiến anh phải tốn kém đi cùng em.’

‘So với ba vạn tệ của em, những thứ này chỉ là con số nhỏ.’

‘Nhưng em lại cảm thấy rất may mắn vì đã đến đây, vốn nghĩ anh gặp chuyện không may nên mới không hỏi âm cho em được.’

‘Anh xin lỗi.’

‘Có gì đâu, được nhìn thấy nhiều nét mặt của anh như vậy cũng đáng lắm!’

‘Cái gì nhiều cơ?’

‘Anh đấy, trước kia chỉ có ba loại nét mặt thôi. Thường thấy nhất là kiểu mặt tú lơ khơ, căn bản không nhìn ra anh đang suy nghĩ điều gì. Sau đó là kiểu cười mỉm, kiểu lúc chào hỏi hoặc khi tâm tình không tệ sẽ cười ấy. Cuối cùng chính là kiểu cười tươi, lộ ra cả hàm răng trắng tinh, bình thường chỉ lúc anh trêu em thành công hoặc tâm tình rất tốt mới có. Nhưng lần này tới đây em được nhìn thêm rất nhiều nét mặt nữa, thì ra anh cũng sẽ bất ngờ, sẽ tức giận, nhất là khi bị ba mẹ gõ đầu, quả thực là nét mặt kinh điển khó gặp a! Anh nhất định phải soi gương, bộ dáng kia quả thật buồn cười muốn chết!’

Tôi vừa viết vừa không nhận được nở nụ cười, bởi vì nét mặt anh bây giờ lại trở nên có điểm lúng túng thẹn thùng.

‘Đó, thế này mới nghĩ ra, em còn chưa thấy anh cười to bao giờ đâu. Không biết lúc anh cười to trông sẽ như thế nào nhỉ?’

Anh lại không để ý tới tôi! Mỗi lần bị tôi nói trúng sẽ không thềm để ý tới tôi, làm bộ không nhìn thấy chữ tôi viết.

‘Này, nam tử hán đại trượng phu, đừng có mỗi lần bị nói trúng là không để ý người khác như vậy chứ, rất không có phong độ!’

Vẫn không thềm để ý đến tôi.

Haiz, là người nào luôn đối xử với tôi như trẻ con vậy? Tôi thấy chính anh là trẻ con mới đúng.

Anh trừng tôi một cái, đứng dậy chạy đến ghế sofa xem tivi.

Tôi không có biện pháp, đành phải chạy đến cạnh anh, ôm cổ của anh làm nũng.

‘Xin lỗi xin lỗi mà, em không viết nữa là được chứ gì, quỳ hẹp hòi.’

‘Em đang xin lỗi hay đang chê cười anh vậy?’

‘Là em nói xin lỗi. Anh đừng không để ý đến em.’

Anh cười, chính là kiểu cười tươi khi tâm tình rất tốt, sau đó ôm lấy tôi, để tôi ngồi ở trên đùi anh. Chỉ có điều động tác này mới kéo dài được ba giây, anh đã bị ba anh nặng nề đánh một cái vào ót. Ba anh dùng thủ ngữ, có lẽ nói chỗ ngồi còn nhiều, đừng có chiếm tiện nghi con gái nhà người ta như vậy.

Tôi ngồi xuống bên cạnh anh, cố nén cười.

‘Ba anh hay đánh vào đầu anh như vậy à?’

‘Đúng vậy, từ nhỏ đã như vậy, hơn nữa lần nào cũng đánh từ phía sau, về sau ngay cả mẹ anh cũng làm theo như thế. Lúc còn nhỏ anh giận lắm, nói ba mẹ còn tiếp tục đánh kiểu đó, nhất định anh sẽ trở thành ngu ngốc! Thế là ba anh cây ngay không sợ chết đứng trả lời, đây là vì kích hoạt tế bào não của anh, nếu có một ngày anh thật sự biến thành ngu ngốc, đó cũng không phải là vì ông ấy đánh!’

Tôi rất cuộc không nhịn được nữa, cầm ống tay áo của anh cười rộ lên. Có lẽ anh thấy tôi cười quá sáng khoái, cũng len lén theo tôi cười trộm.

‘Đúng rồi, em mang theo đặc sản Quảng Đông đến cho anh đây.’

Tôi lấy gói quà từ ba lô ra nhét vào tay anh, khiến khuôn mặt vốn đang vui vẻ của anh lập tức nguội lạnh đi phân nửa, hai con mắt trừng to đến mức mau rút xuống.

Đó là thứ anh sợ nhất, trà lạnh hai mươi tư vị.

Tôi còn đặc biệt tặng anh bốn hộp.

“Cháu nghĩ ở đây không bán thứ này nên mang đến tặng hai bác, tuy rằng không quý, dầu gì cũng là đặc sản Quảng Đông.”

Ha ha, lần này xem anh làm thế nào! Bốn hộp, có thể cho anh uống đến phát điên luôn!

Buổi tối anh nhường giường cho tôi, còn mình đi ngủ phòng khách. Tôi chết sống mặc kệ, nhất định không chịu ngủ, muốn anh ở cùng tôi nói chuyện phiếm.

‘Muộn lắm rồi, ngày mai mình còn phải dậy sớm đấy.’

‘Em mặc kệ. Em muốn anh ở cùng em.’

‘Không được, em nhất định phải ngủ, nếu không ngày mai sẽ không có sức đi xe đâu.’

‘Vậy anh ngủ cùng em.’

Tôi bắt đầu ăn vạ, còn muốn giả bộ đau đớn đáng thương, tôi biết rõ anh rất dễ mềm lòng. Tôi chỉ muốn anh ở lại bên cạnh tôi, nằm trong ngực anh, tôi mới có thể an tâm say giấc. Lâu như vậy không thấy anh, gặp được còn muốn tách ra, còn lâu tôi mới chịu. Cho dù hiện tại anh muốn tôi, tôi cũng sẽ cam tâm tình nguyện mà giao ra hết thảy.

‘Không được. Em muốn anh bị chữ hay sao?’

‘Em mặc kệ, mặc kệ mặc kệ mặc kệ! Anh không ở lại đây em sẽ không ngủ được.’

Anh không thể làm gì, khó xử vuốt vuốt tóc.

‘Được rồi. Nhưng chỉ ngủ cùng em thôi đấy nhé.’

Anh thế nhưng đoán được ý đồ đen tối của tôi, thật lợi hại!

Tôi ngoan ngoãn tắm rửa thay đồ ngủ, sau đó nằm lên giường, anh ngồi ở ghế cạnh đầu giường. Tôi mặc kệ, nhất định muốn anh thay đồ ngủ lên nằm cạnh tôi. Tôi ăn vạ như một đứa trẻ, bởi vì tôi biết một khi mình ngủ say, anh sẽ lập tức ra ngủ ngoài phòng khách.

Lúc nằm trên giường anh rất khấn trương, bên ngoài chỉ cần có chút bóng dáng thoáng qua, anh sẽ giống như chim sợ cành cong run lên một chút. Thì ra anh thật sự lo lắng bị ba mẹ phát hiện, lúc này xem anh giống như một đứa trẻ vậy. Tôi cười ôm lấy cánh tay trái của anh, ôm rất chặt là đằng khác, anh đừng nghĩ chờ tôi ngủ liền hắt tôi ra.

Tựa vào đầu vai của anh, tâm tình tôi mới bắt đầu an tĩnh lại. Hôm nay chạy tới chạy lui xác thực mệt chết đi, nhưng dù vậy, cánh tay ôm lấy anh vẫn không nguyện ý buông lỏng ra chút nào, tôi cứ thế thiu thiu chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng khi tỉnh lại anh vẫn còn ở bên cạnh tôi, điều này khiến tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Anh ngủ như con mèo nhỏ, mặc dù hình dung một chàng trai cao 1m81 như con mèo nhỏ có điểm kỳ quặc, nhưng thật sự trông anh rất đáng yêu. Nhớ lại lúc nửa đêm anh nhất định muốn gỡ tôi ra, nhưng tất nhiên là không thành công, bởi vì tôi vẫn luôn siết sao ôm cánh tay anh thật chặt.

Ngắm nhìn khuôn mặt anh đang an tường ngủ, tôi nghĩ chỉ có lúc này, anh có nghe thấy hay không, nói được hay không đều không sao cả. Anh cũng giống như bao chàng trai khác, yên lặng ngủ say. Tôi nhẹ nhàng hôn lên má anh. Tôi yêu anh, yêu đến không cách nào rời đi được, yêu đến hi vọng về sau, mỗi ngày tỉnh lại đều có thể nhìn thấy anh cong người như con mèo nhỏ nằm ngủ say bên cạnh.

Mấy lọn tóc hơi xõa xuống, khiến tôi không nhìn rõ lắm nét mặt của anh. Tóc anh đã dài hơn trước kia rất nhiều, nói không chừng từ ngày sang đây, anh vẫn chưa hề cắt tóc. Anh luôn quên cắt tóc, nhìn xem, đuôi tóc đã chạm đến cổ áo rồi. Tôi nhẹ nhàng đẩy ra sợi tóc trên trán anh, nhìn hàng mi vừa dài vừa cong, đôi lông mày thô đậm nam tính, sống mũi lại cao lại thẳng, và đôi môi, trông mới thật đáng yêu làm sao...Thực sự hiện tại, tôi đã không thể nghĩ ra mình còn lý do gì mà không đi thích anh nữa.

Biết anh chín tháng, nhớ nhung chín tháng, hiện tại cuối cùng, tôi vẫn là trở lại bên cạnh anh.

Tóc của anh lại rớt xuống, tôi chỉ đành tiếp tục đẩy ra. Lần này anh cảm giác được, nhăn mày lại, thay đổi tư thế. Vốn tôi cũng không muốn quấy rầy anh ngủ, nhưng nhìn anh đáng yêu như vậy, bản tính thích đùa dai trong tôi lại không nhịn được nữa rồi. Tôi thổi hơi vào lỗ tai của anh, anh cảm thấy không thoải mái, tiếp tục đổi tư thế, nhưng mặc kệ anh đổi thế nào, tôi vẫn không chịu buông tha đuổi theo thổi thổi. Rồi cục anh mở mắt nhìn về phía tôi, thấy tôi đang gian xảo tươi cười.

Anh liếc nhìn tôi một cái, nhắm mắt lại. Không đến ba giây, anh lại mở mắt ra, giật mình bật dậy cầm lấy chiếc đồng hồ đặt ở đầu giường, thấy kim đồng hồ chỉ vào sáu giờ rưỡi, thế này mới nhẹ nhàng thở ra. Thì ra anh đang lo lắng bị ba mẹ bắt gặp sẽ trách mắng!

Anh ngồi dậy, nhìn tôi một chút, sau đó khẽ hôn tôi một cái. Đây là anh lần thứ ba hôn tôi. Anh sờ sờ mái tóc rối bời của tôi, chỉ chỉ phía dưới, ý nói anh muốn xuống lầu, chờ tôi gật đầu sau, anh mới rời phòng.

Thật may là ba mẹ anh còn chưa thức dậy, tôi đánh răng rửa mặt xong rồi đi xuống. Anh đang làm bữa sáng cho ba mẹ, làm xong đặt thức ăn lên bàn, không quên viết một tờ giấy nhỏ đặt bên cạnh, có lẽ nói rằng anh sẽ đi du lịch cùng tôi. Xong xuôi, anh lên phòng thay quần áo rồi đưa tôi đến khách sạn nơi đoàn đang dừng chân.

9. Chương 9: Những Bức Vẽ

Chương 09: Những bức vẽ

Đoàn của chúng tôi tổng cộng có mười chín người. Hôm qua tôi đã gọi điện nói với anh hướng dẫn viên, rằng tất cả chi phí du lịch chúng tôi sẽ tự bỏ ra, chỉ xin anh đồng ý cho thêm một người nữa đi cùng. Anh hướng dẫn viên cũng rất thông tình đạt lý, đại khái nghĩ rằng chúng tôi là đôi tình nhân mới bị chia cách, lập tức thoải mái đáp ứng.

Lúc tôi và anh xuất hiện, một cô bé trong đoàn không kém tuổi tôi là bao liền chạy tới, kề tai tôi hỏi nhỏ, “Bạn trai chị đây à? Đẹp trai thế, chị quen được ở đâu đấy?”

Đẹp trai ư? Tôi nhìn anh một chút. Mặc dù khuôn mặt anh trông khá có nét, nhưng còn chưa tới mức đẹp trai đi? Hoặc có thể do đọc ngôn tình quá nhiều, tiêu chuẩn đẹp trai của tôi đặc biệt cao, dù sao thôi, các anh chàng trong truyện luôn luôn hoàn mỹ mà.

“Thật ra em không cần nói bé thế đâu, đằng nào thì anh ấy cũng sẽ không nghe được.”

“Không nghe được? Tai của anh ấy không tốt sao?”

“Chuyện này...”

Tôi do dự không biết có nên nói ra hay không, bởi vì một khi nói ra, chắc chắn tất cả mọi người sẽ dùng những ánh mắt kỳ quái nhìn anh, tôi sợ anh sẽ bị tổn thương. Nhưng dù sao cũng phải đi với nhau nhiều ngày nữa, sớm muộn gì mọi người cũng biết thôi.

“Anh ấy... Anh ấy không nghe được, cũng không nói được.” Tôi không thể dùng hai từ cảm giác để miêu tả về anh, mặc dù sự thật đúng là như vậy, nhưng tôi vẫn cảm thấy làm thế là thực không tôn trọng anh.

“Cái gì?!! Thế thì là cảm giác chứ còn gì nữa? Sao chị lại có thể yêu người như vậy?” Cô bé này lập tức kêu to, làm tất cả mọi người xung quanh đều nghe thấy được. Tôi mất hứng nhún mày lại.

“Xin lỗi, chúng tôi phải lên xe.” Tôi đẩy cô bé ra, kéo tay anh lên xe.

Thật đáng ghét! Tất cả là tại cô bé đó, hiện tại ánh mắt của mọi người đều đổ dồn ở trên người anh! Mọi người cảm thấy tôi rất kỳ quặc sao? Chẳng lẽ anh không thể nghe, không thể nói thì chúng tôi không được phép đến với nhau sao?

Tôi viết giấy trò chuyện với anh, mọi người càng hiếu kỳ hơn nữa, cố nhướn cổ lên nhìn xem chúng tôi viết gì. Tôi hung hăng trừng mắt một vòng, bọn họ liền an phận rụt người lại, nhưng chẳng được mấy chốc lại tiếp tục nhướn lên nhìn trộm.

‘Thôi em đừng trừng nữa, mọi người thích nhìn thì cứ để mọi người nhìn đi.’

‘Sao anh biết?’

‘Chuyện như vậy anh gặp nhiều rồi, mọi người cũng chỉ tò mò thôi, qua một thời gian quen dần sẽ không còn như vậy.’

‘Anh hay gặp lắm sao? Bọn họ cứ nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái như vậy à? Em ghét điều đó!’

‘Đây không phải vấn đề ghét hay không. Nếu bây giờ em gặp một người cụt chân ở ngoài đường, chắc hẳn cũng sẽ không nhìn được mà nhìn ông ta đôi ba lần đi? Ấy là sự hiếu kỳ tự nhiên thôi, bởi vì bình thường rất ít khi em gặp những người như vậy, làm sao còn nghĩ được tới chuyện người bị nhìn kia có thích hay là không.’

Tôi cúi đầu xuống, bởi vì, anh nói trúng ý nghĩ của tôi. Thật ra tôi cũng chẳng khác gì những người ngồi đây, nếu hôm nay tình huống đảo ngược lại, có lẽ tôi cũng sẽ tò mò nhướn người lên nhìn xem đôi tình nhân kỳ quái kia đang nói với nhau những gì.

‘Em xin lỗi.’

‘Không cần nói xin lỗi, bản tính của con người thôi mà.’

‘Nhất định sau này em sẽ không như vậy nữa. Có đi cùng anh mới biết, trước kia em đã vô tâm cỡ nào.’

Anh hôn lên trán tôi. Người bên cạnh lại nhìn nữa, thôi, thích nhìn thì nhìn đi! Anh yêu tôi, tôi cũng yêu anh, một điều này thôi là quan trọng hơn hết thảy rồi. Những người đứng xem hiếu kỳ này sẽ chỉ tò mò vì có gì mà tôi lại đến với anh, làm sao họ có thể hiểu được tình yêu thật lòng chúng tôi dành cho nhau chứ. Đã vậy, liền cứ để cho mọi người tiếp tục tưởng tượng đi.

Chúng tôi đến công viên trung tâm, quảng trường thời đại, Mahattan, khu phố Tàu, tượng Nữ thần tự do, còn cả Ground Zero nữa. Ngoại trừ tượng Nữ thần tự do không để cho du khách đi lên du lãm kể từ sau vụ khủng bố ra, những nơi khác đều chơi rất vui vẻ.

Đứng ở Ground Zero mặc niệm cho những người tử nạn xong, anh nói cho tôi biết, có những người sống sót bởi vì lúc di tản ở quá gần vụ nổ mà bị mất thính giác. Tôi trả lời anh:

‘Không giống. Không giống không phải vì bọn họ ngoài ý muốn còn anh là bẩm sinh. Không giống là vì địa vị của anh trong lòng em rất khác. Nếu như bây giờ có một người mất thính giác nào đó xuất hiện, em sẽ cảm thông họ, sẽ giúp đỡ họ, nhưng người em yêu chỉ có thể là anh. Đó là sự khác biệt rất rất lớn.’

Anh không viết thêm điều gì, chỉ nhẹ nhàng ấn đầu tôi xuống, tựa trên bả vai của anh.

Buổi tối lúc ăn cơm, tôi vốn muốn ngồi riêng với anh một bàn, đỡ phải nhìn xem sắc mặt người khác. Nhưng anh lại viết không có vấn đề gì, khó được một lần ăn cơm với đồng hương ở nước ngoài, cần gì phải lãng phí

cơ hội? Anh hướng dẫn viên du lịch cũng khuyên tôi, mọi người là cùng nhau đi chơi, không nên tách riêng như vậy, tôi chỉ đành đồng ý ngồi cùng bàn với bọn họ.

Lúc ăn cơm mọi người vừa nói vừa cười, một câu anh cũng không nghe được, chỉ biết chuyên tâm giúp tôi bóc tôm hùm, giúp tôi cắt bớt tét. Tôi bị vỏ tôm hùm dính vào tay, anh lập tức đưa tôi đi sát trùng rồi dán băng keo. Khi tất cả mọi người nói chuyện rồi cười lớn, anh nhìn thấy cũng sẽ mỉm cười, không muốn làm ai mất hứng, mặc dù chính anh cũng không hiểu mọi người cười vì điều gì. Tôi thấy anh miễn cưỡng bản thân như vậy, trong lòng cảm thấy rất không vui.

‘Thật ra anh không cần vì em mà miễn cưỡng vậy đâu.’

Cơm nước xong, tôi viết cho anh.

‘Anh đâu có miễn cưỡng.’

‘Nhưng rõ ràng anh không hiểu mọi người cười điều gì, bản thân lại vẫn cứ cười theo, em thấy anh giống như đang miễn cưỡng chính mình để phụ họa đám đông vậy.’

‘Anh thật sự không miễn cưỡng, dù không biết vì sao mọi người cười, nhưng nhìn thấy người khác vui vẻ anh cũng sẽ vui lây.’

‘Nhưng mà...’

Không đợi tôi tiếp tục, anh đã đoạt lấy giấy bút.

‘Không nhưng nhị gì nữa, dù sao em khó được đi du lịch một lần, không cần luôn cân nhắc đến suy nghĩ của anh, cứ thoải mái chơi đùa mới đúng.’

Sau khi cơm nước xong, còn có chút thời gian, anh đưa tôi đến một hành lang nhỏ triển lãm tranh gần đó. Bên trong treo đến mấy trăm bức họa, anh dẫn tôi tới mấy bức phía trước, nói cho tôi biết, đây là tranh của anh. Tôi nhìn những bức tranh xinh đẹp tinh xảo này, kinh ngạc đến mức không tài nào khép miệng lại được. Khác với những bức tranh màu nước dùng để giết thời gian trong bệnh viện, mỗi bức ở nơi đây đều tinh tế mỹ lệ đến mức khiến người ta không nỡ dời đi tầm mắt.

Tôi liếc nhanh giá tiền bên dưới mấy bức tranh, thấy rẻ nhất cũng phải vào hai trăm đô, chuyện này... Nếu đổi ra nhân dân tệ là sẽ hơn một ngàn nguyên đó a!

‘Chỗ này đều là tranh của anh à?’

‘Ừ, tiếc là mấy tấm bị bán mất rồi, không cách nào cho em xem được.’

‘Anh gửi bán tranh ở đây sao?’

‘Đúng vậy. Người sở hữu hành lang trưng bày này là bạn của chú anh.’

‘Chà chà! Thì ra đứng trước mặt em hiện giờ là một họa sĩ chân chính đó nha!’

Tôi há to mồm, rất khoa trương nhìn anh. Anh cười cười.

‘Quá khen quá khen! Ở trước mặt anh cũng là một tiểu thuyết gia chân chính đó thôi!’

‘Em có phải tiểu thuyết gia đâu, em chỉ là tay viết nghiệp dư thôi mà.’

‘Thì anh cũng chỉ là họa sĩ nghiệp dư thôi.’

‘Nhưng mà, một bức tranh những hai trăm đô nha!’

‘Không phải em viết lách mấy tháng cũng kiếm lời hơn một vạn đó sao?’

‘Nhưng tiểu thuyết thì ai cũng viết được, còn bức tranh không phải ai cũng vẽ được, anh thật sự rất lợi hại mà!’

‘Được rồi, em không cần tặng bóc anh đâu!’

‘Anh có thể dựa vào cái này để kiếm sống rồi!’

‘Không, đây chỉ là nghề tay trái thôi, anh có công việc cố định khác rồi.’

‘Công việc? Anh có đi làm à?’

‘Ừ.’

‘Vậy anh làm nghề gì?’

‘Anh thiết kế bản vẽ cho một công ty kiến trúc.’

‘Anh từng học kiến trúc?’

‘Trước kia có học ở đại học.’

Trời ạ! Tôi cảm giác trên người anh đang toát ra những tia sáng rất chói mắt, khiến tôi không tự chủ được lui về sau một bước.

‘Một người tài hoa thế này mà sao lâu như vậy em lại không nhận ra nhỉ?’

‘Anh nói em không cần tăng bốc anh, anh sắp không chịu nổi rồi.’

‘Em đâu có tăng bốc anh, em nói thật lòng mà.’

Anh ngượng ngùng đến đỏ cả mặt.

‘Bộ dạng này của anh thật đáng yêu.’

Mặt anh càng đỏ hơn, tay phải che miệng, quay mặt nhìn sang hướng khác.

‘Thật đáng yêu!’

‘Thật đáng yêu!’

‘Thật đáng yêu!’

Kết quả anh không thể nhịn được nữa, vươn tay nhéo lấy hai má của tôi, kéo ra ngoài. Tôi không cười, hiện tại đến phiên anh cười. Anh cầm quyển sổ trong tay tôi, chỉ vào ba câu ‘Thật đáng yêu!’ tôi vừa viết, nét mặt đáng giận đến mức khiến tôi phải vung ngay một quyển lên đánh anh.

Sau đó anh giới thiệu ông chủ của hành lang này cho tôi, đó là một người Hoa kiều rất hiền hòa, mới hơn ba mươi tuổi. Khi tôi nói chuyện về việc tranh của anh rất được giá, người này có nói rằng, ấy là anh còn không chịu để cho người mua hàng biết mình là người tàn tật đấy thôi, nếu không giá tranh còn có thể cao hơn nữa kìa.

“Nói theo một cách nào đó, chính bản thân người vẽ cũng là một yếu tố giúp đề cao giá trị bức tranh. Người Mỹ rất tôn sùng những tinh thần kiên cường bất khuất, nếu như cậu ấy đồng ý công khai, nhất định tranh của cậu ấy sẽ bán được với giá rất cao. Tôi đã đề cập qua vấn đề này vài lần, nhưng nói thế nào cậu ấy cũng không chịu đồng ý.”

Tôi nghe xong, cũng không đáp lời. Tôi đã sớm biết, anh chính là người như vậy.

Tiếp theo chúng tôi tới Philadelphia bằng xe khách. Tôi vốn dễ dàng say xe, cộng thêm khả năng đồ ăn không hợp vị, dọc đường đi vẫn ới không ngừng. Anh liên tục cẩn thận chăm sóc tôi, để tôi gối đầu ngủ trên đùi anh cho thoải mái một chút.

Buổi tối lúc đoàn đến khách sạn, anh cũng vào đặt phòng cùng, chỉ có điều không giống tầng. Anh ở phòng đơn trên tôi hai tầng.

Cùng phòng với tôi chính là cô bé nhiều chuyện lúc sáng, cô nhóc hâm mộ nói, mặc dù anh bị câm điếc, nhưng chăm sóc cho tôi cẩn thận như vậy, thật sự khiến cho người ta cảm động chết đi. Cô nhóc cũng mong tìm được một người bạn trai tốt như thế, rồi thì, chẳng trách mà tôi lại thích anh.

Cảm động? Có thể không cảm động sao?

Gặp chuyện gì anh cũng sẽ vì tôi mà cho đi nhiều hơn, nếu khó được một lần tôi giúp anh chuyện gì đó, nhất định anh sẽ hồi đáp lại càng nhiều. Nếu tôi cố gắng mười phần, anh sẽ cố gắng lại hai mươi phần. Làm sao tôi có thể không cảm động cho được? Thực sự bây giờ, tôi đã không thể tìm được chàng trai nào tốt bụng hơn anh.

Người bình thường đại khái cũng suy nghĩ giống cô bé này đi? Bởi vì thấy anh đẹp trai nên lại gần, biết anh tàn tật, sẽ lập tức rời xa. Liệu anh có nghĩ rằng tôi là một người khác biệt không nhỉ? Tôi không phải vì vẻ ngoài mới đến gần anh, càng không bởi thiếu sót của anh mà rời xa anh. Ngay từ đầu tôi đã nhìn thấy một điều đặc biệt rất tốt đẹp trong tâm hồn anh, sau đó, mới dần dần thích anh.

Tôi vẫn luôn muốn trở thành đặc biệt, luôn hi vọng có thể gặp được một điều đặc biệt gì đó. Mà anh, liệu có thể coi là một điều đặc biệt rồi chẳng? Tôi chỉ biết, anh trong lòng tôi là đặc biệt nhất, như vậy tôi đây, trong lòng anh cũng là đặc biệt phải không? Hoặc cũng có thể nói là, giờ đây tôi đã trở thành một người đặc biệt?

Tôi đã từng làm phức tạp vấn đề có nên ở bên anh hay không, nhưng hiện giờ cảm thấy đáp án là thế nào cũng không sao cả, tôi chỉ hy vọng mình có thể ở cùng với anh.

Đó là nguyện ước duy nhất của tôi lúc này.

10. Chương 10: Lòng Của Tôi Đang Khóc

Chương 10: Lòng của tôi đang khóc

Sau Philadelphia là Washington, rồi đến Los Angeles, Las Vegas và San Francisco. Trên đường đi, anh liên tục chăm sóc tôi rất tốt, mỗi một ngày qua đi, tôi dần cảm nhận rõ hơn sự lưu luyến của anh.

Tại công viên Disneyland, tôi muốn anh mua cho mình một con gấu bông to bằng người thật.

‘Gấu bông to thế không dễ mang về nước đâu, chọn con nhỏ hơn có được không?’

‘Không! Nhất định phải to bằng người thật cơ!’

‘Tại sao nhất định phải lấy con to như vậy?’

‘Bởi vì chỉ cách ấy thì em mới có thể coi nó là anh, buổi tối ôm ‘anh’ đi ngủ.’

Anh thật sự rất dễ thẹn thùng, có vậy thôi mà đã đỏ mặt rồi! Tôi cầm lấy bút, mới viết được câu ‘Thật đáng yêu’ đầu tiên, anh đã rút sổ đi, không để cho tôi viết tiếp.

Cuối cùng, anh tặng tôi một con chuột Mickey cỡ bình thường, vừa đủ ôm.

Tôi không nói cho anh biết, muốn gấu bông không chỉ vì cần một vật thế thân, mà còn vì để những đêm nhớ anh về sau, nước mắt của tôi sẽ có một nơi rơi xuống.

Chúng tôi sắp tách ra! Lần này tách ra thật sự không biết tới khi nào mới có thể gặp lại. Đêm cuối ở Mỹ, cô bé cùng phòng rốt cuộc cũng làm được một chuyện tốt, nhường phòng đôi cho chúng tôi, còn mình đi ngủ phòng đơn. Lúc anh đưa tờ giấy cảm ơn, cô bé nhìn anh rồi khẽ đỏ mặt một chút. Về sau cô nhóc đó có nói cho tôi biết, lúc nhìn gần trông anh thật sự rất tuấn tú, nhưng là, từ đầu tới cuối tôi vẫn không biết anh đẹp trai ở điểm nào, hoặc cũng có thể vì bên nhau lâu quá, tôi đã sớm nhìn quen khuôn mặt của anh rồi đi? Tôi liên tục không thấy ưu điểm về ngoại hình của anh, bởi vì chỉ xét riêng nội tâm thôi, số ưu điểm đã nhiều khiến tôi không đếm xuể rồi.

Đêm hôm đó chúng tôi gần như không ngủ, chỉ nằm nói chuyện phiếm.

‘Lúc về anh phải cẩn thận đấy.’

‘Ừ, em cũng vậy. Đừng tưởng rằng đến Quảng Châu là đã an toàn rồi, nhất định vừa ra sân bay là phải trực tiếp thuê xe về nhà ngay.’

‘Sau khi về em gửi mail cho anh, anh nhất định phải trả lời đấy nhé.’

Anh có điểm do dự.

‘Làm sao vậy?’

‘Em...’

Anh ngừng tay, suy nghĩ một chút.

‘...Thật sự quyết định muốn ở cùng một người như anh sao?’

‘Anh đang nói gì thế?! Anh luôn muốn người khác bỏ qua những khiếm khuyết của mình, ngược lại bây giờ lại tự để ý nhiều như vậy!’

‘Nhưng mà...’

Ánh mắt của anh lại ảm đạm xuống, thấy vậy, tôi liền đoạt lấy giấy bút.

‘Dứt khoát trở về em sẽ làm phẫu thuật, bảo bác sĩ chọc thủng màng nhĩ của em đi thôi.’

Anh hít sâu một hơi, rất khấn trương nhìn tôi.

‘Không được! Em tuyệt đối không được làm như vậy, cũng không được có suy nghĩ như vậy lần nữa!’

‘Nếu em bị câm điếc, anh vẫn sẽ thích em chứ?’

‘Em hứa với anh trước rồi anh sẽ trả lời em.’

‘Anh trả lời trước đi rồi em hứa.’

Đừng coi tôi là đồ ngốc, khi cần đến tôi cũng sẽ rất bướng bỉnh.

‘Được rồi. Anh vẫn sẽ thích em. Nhưng anh thích em khỏe mạnh như bây giờ hơn.’

‘Anh nói dối.’

Anh khó hiểu nhìn tôi.

‘Cho dù em câm điếc, cho dù em gãy tay gãy chân anh cũng sẽ yêu em như bây giờ. Anh nói thích em của hiện tại chỉ là vì không muốn để em làm chuyện như vậy thôi. Anh không hiểu sao? Em cũng vậy! Nếu anh nói được nghe được đương nhiên rất tốt, nhưng cái đó không quan hệ gì tới chuyện em thích anh hay không. Mặc kệ anh có như thế nào, người em thích vẫn chỉ có thể là anh!’

Anh lặng lẽ nhìn tôi viết chữ, không tiếp tục thuyết phục tôi.

‘Vậy bây giờ anh có thể trả lời em, nếu em gửi mail hoặc bưu phẩm, anh nhất định sẽ hồi âm chứ?’

Dường như cuối cùng anh cũng hiểu được việc tôi muốn chọc thủng màng nhĩ chỉ là cái bẫy, mục đích chính là vì muốn anh hiểu rõ, muốn anh đưa ra quyết định.

‘Anh sẽ...’

‘Nếu lần này anh không hồi âm, em sẽ lại tới đây cho anh giật mình.’

‘Anh nhất định sẽ hồi âm, em không cần tới nữa đâu, nơi này quá xa, nếu em muốn gặp thì cứ nói cho anh biết, anh sẽ lập tức đến Quảng Châu tìm em.’

‘Em đi từ Quảng Châu thì xa, còn anh từ đây đến Quảng Châu thì không xa?’

‘Không phải vậy, chỉ là, nếu em đi một mình anh sẽ rất lo lắng.’

‘Vậy anh đi một mình thì em không lo sao?’

‘Anh là nam, có gì mà phải lo lắng?’

‘Em lo chứ! Lỡ như anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ? Lỡ lúc anh qua đường có người lái xe ẩu, anh không nghe được tiếng còi rồi bị đâm thì làm sao bây giờ? Lỡ lúc anh đi trên vỉa hè, có người làm rơi đồ từ trên cao xuống thì anh biết xử lý thế nào? Lỡ như có cướp ngân hàng đúng lúc anh đi qua thì biết làm thế nào? Lỡ như...’

Tôi viết không nổi nữa, từ sau khi biết anh, tuyến lệ vốn không hay hoạt động của tôi dần trở nên nhạy cảm, luôn động một chút là nước mắt ngấn nước mắt dài.

Anh ôm tôi, để tôi khóc trên bờ vai của anh. Tôi nhìn thấy trong mắt anh cũng phủ một tầng ảm ứ.

Tôi không muốn tách ra, tôi hi vọng vĩnh viễn được ở lại bên cạnh anh.

Ai tới nói cho tôi biết, làm cách nào mới có thể vượt qua giới hạn địa lý của tình yêu được không? Cánh cửa thần kì của Doraemon, liệu có thể tặng tôi một chiếc? Tôi và anh vốn đã bị phân vào thế giới 'bình thường' cùng 'tàn tật' mà mắt thường không thể nhìn thấy, hiện tại ngay cả thế giới có thể nhìn thấy cũng bị chia cắt thành xa xôi như vậy. Tôi phải làm sao mới có thể ở cạnh anh, làm sao mới có thể tiếp tục yêu thương anh bây giờ?

Ngày thăm quan cuối cùng, chúng tôi căn bản không có tâm tình đi chơi. Hai chúng tôi chỉ nắm tay nhau thật chặt, một giây cũng không nguyện ý buông lỏng. Ngồi trên xe đi ra sân bay, ngay cả viết giấy chúng tôi cũng không dùng đến.

Còn có gì phải nói? Tôi yêu anh, anh cũng yêu tôi, cả hai chúng tôi đều hiểu cả.

Bên trong sảnh chờ, chúng tôi đứng yên lặng nhìn nhau. Anh cười cười xoa mặt tôi, tôi biết rõ anh muốn nhìn tôi cười.

Vậy là, tôi cười một cái. Nhưng nụ cười của tôi rất giả, liệu anh có phát hiện được không? Lòng của tôi đang khốc, làm sao mặt tôi lại có thể cười được.

Anh hướng dẫn du lịch nói đã đến giờ đi rồi, tôi đưa lưng về phía anh, đi tới cửa soát vé. Lưng tôi nóng ran lên như bị lửa đốt, tôi biết rõ anh đang nhìn về phía mình. Lần trước là tôi tiễn anh đi, còn lần này, tới lượt anh tiễn tôi.

Tôi đột nhiên nhớ tới tâm tình lần trước lúc đứng ở sân bay của mình, khi đó tôi đã hi vọng anh có thể quay lại cỡ nào. Tôi dừng bước, xoay người nhìn anh. Khoảng cách giữa tôi và anh ước chừng 20 mét, ngẫu nhiên sẽ có người qua người lại cản trở tầm nhìn.

Tôi cứ như vậy mà rời đi sao? Cứ như vậy?

Tôi không biết dừng khí đến từ nơi đâu, chỉ biết cố gắng dùng hết sức lực của mình hét to về phía anh.

“Em thích anh!”

Người bên cạnh kỳ quái nhìn tôi, không sao cả, bọn họ thích nhìn thì nhìn đi, tôi đã chẳng còn quan tâm nữa rồi.

“Em yêu anh! Mặc kệ anh có nghe thấy hay không, em cũng vẫn yêu anh! Em nhất định sẽ không thích ai cả, vậy nên nếu anh dám thích cô gái khác, em tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!”

Tôi xé giọng cất lực gào lớn, không phải để âm thanh vượt qua khoảng cách 20 mét truyền vào tai anh, mà là để truyền tới trong lòng anh.

Anh sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Phải chăng anh chỉ thấy động tác gào thét của tôi, còn đáy lòng anh không nhận được bất kì thanh âm nào khác?

Anh nghe được sao? Nếu như không nghe được, anh có thể cảm giác được sao?

Anh cứ như vậy nhìn tôi, nhìn thật lâu, sau đó lần đầu tiên mở to miệng, hướng về phía tôi hô lớn.

...

...Cái gì?

Anh nói cái gì?

Anh nói, anh cũng yêu tôi sao?

Anh nói, anh cũng nhất định không thích cô gái nào khác sao?

Nói cho dù chúng tôi có cách nhau nửa quả địa cầu, anh cũng sẽ liên tục ở bên cạnh tôi sao?

Nhìn anh không tiếng động dùng sức gào thét, trong lòng tôi yên lặng khẩn cầu.

Ông trời ơi! Cầu xin ông!

Cho tôi nghe giọng nói của anh một lần đi!

Vì sao anh đang dùng sức nói chuyện mà tôi lại không nghe được tiếng vang nào vậy?

Nước mắt của tôi lại trào ra, nhìn anh nỗ lực muốn lên tiếng, tôi không cách nào không cảm động.

Đây là chàng trai tôi yêu. Anh không biết phải nói chuyện thế nào, thậm chí ngay cả âm thanh là gì cũng không hiểu! Nhưng hiện tại anh đang nói, dùng giọng nói không có bất kỳ âm vang nào nói cho tôi biết, anh yêu tôi nhiều thật nhiều!

Tôi liên tục khóc trên máy bay, ôm chú chuột Mickey anh tặng tôi ngồi ở chỗ gần cửa sổ.

Những hành khách vừa rời ở sân bay Los Angeles, sau khi về nhà có lẽ sẽ kể với mọi người rằng, hôm nay giữa sảnh chờ có một cô gái Trung Quốc hô to hét lớn.

Những người nghe hiểu tiếng Trung có lẽ sẽ nói, hôm nay giữa sảnh chờ, có một cô bé tỏ tình với người thương.

Bọn họ nhất định sẽ không biết, lời của tôi ai ai cũng nghe được, chỉ chàng trai tôi yêu nhất là không, một chữ cũng không.

Nhưng chắc chắn anh có cảm nhận thấy, vậy nên mới cho tôi biết câu trả lời của mình.

Chờ lúc về đến nhà, tôi sẽ gửi mail cho anh ngay lập tức, nói cho anh biết quyết định của tôi: Chờ tôi tốt nghiệp đại học sau, chờ tôi có đủ kiên cường độc lập, nhất định tôi sẽ bay sang Mỹ tìm anh, tới lúc đó sẽ không lại rời xa anh.

Tôi muốn tiếp tục luyện chữ. Liệu anh có phát hiện ra chữ của tôi càng ngày càng đẹp không nhỉ? Một năm qua, mặc kệ bận rộn cỡ nào tôi cũng chưa từng dừng lại, tôi biết mình rất ngốc, nhưng hiện tại cảm thấy cái ngốc này cũng là có giá trị.

Tôi còn muốn học thủ ngữ. Anh từng nói qua, tôi không cần học thứ đó vì anh, nhưng hiện tại tôi cảm thấy cần rồi, bởi vì tôi quyết định muốn cùng anh sống hết quãng đời còn lại.

Tôi còn phải học giỏi tiếng Anh. Tôi muốn học thuộc tất cả những từ mới trước kia mình còn bỏ dở. Tôi muốn làm đôi tai của anh, đem tất cả những điều nghe được đều nói cho anh, sau đó lại làm giọng nói của anh, giúp anh thổ lộ những điều muốn nói.

Con xin lỗi, ba! Con xin lỗi, mẹ!

Thiếu gia Mã Văn Tài có tốt đẹp cỡ nào, Trúc Anh Đài cũng chỉ yêu mình Lương Sơn Bá.

Con biết rõ ba mẹ vì bảo vệ con nên mới không chấp nhận anh, nhưng là, hai người chỉ nhìn thấy thiếu sót của anh mà nghĩ anh sẽ không thể đem lại hạnh phúc cho con, lại không hề biết rằng, chỉ ở bên cạnh anh con mới có thể cảm thấy hạnh phúc. Con phải đi đâu mới có thể tìm được người yêu con hơn anh ấy? Lại đi đâu mới có thể tìm được người khiến con yêu say đắm hơn anh?

Toàn bộ thế giới có hơn chín mươi phần trăm người không bị tàn tật, tôi lại vẫn cứ yêu chàng trai không thể nghe không thể nói là anh.

Dù thế nào đi chăng nữa, rốt cuộc tôi cũng không phải là Chúc Anh Đài, anh không phải là Lương Sơn Bá. Tôi không cần đào mộ, không cần hóa bướm cũng có thể bay một vạn bảy ngàn kilomet tìm được Lương huynh của mình.

Cổ nhân nói, trung hiếu khó song toàn, đại khái tôi sẽ trở thành một người bất trung bất hiếu. Bởi vì đến cuối cùng, nhất định tôi sẽ rời xa ba mẹ, rời xa tổ quốc, đi tới bên cạnh anh.

Tôi vẫn cảm thấy vận mệnh không nằm trong tay tôi và anh, giữa chúng tôi nếu tồn tại thứ gì đó, có chăng chỉ là tình yêu nồng nhiệt.

Không có chàng trai nào yêu tôi hơn anh, cũng không có cô gái nào yêu anh hơn tôi.

Nếu như hiện tại chiếc máy bay này rơi tan thì làm sao bây giờ?

Tôi không muốn chết, nhưng rốt cuộc tôi cũng có thể nhắm mắt lại.

Bởi vì giữa sảnh chờ của sân bay Los Angeles ồn ào, tôi đã nghe được giọng nói của anh, chỉ một mình anh. Anh nói, anh yêu tôi.

Toàn văn hoàn

11. Phụ Lục: Tâm Sự Của Tác Giả

1. Lời của editor

Truyện này đã kết thúc lâu rồi nhưng vẫn còn khá nhiều người lưu luyến nó, khen thì không sao, chứ cứ kêu nó hụt hẫng hoài thì là ta hơi mệt. Tất nhiên thứ gì cũng vậy, dù ta có nghĩ nó xinh đẹp nhất, hoàn hảo nhất thì trong mắt người khác nó vẫn có điểm không hay, giống như Trang Tử đã từng nói: Tây Thi có thể đẹp với chúng ta, nhưng trong mắt cóc đực thì chẳng thể đẹp bằng cóc cái.

Chắc, khách quan mà nói, tình chỉ đẹp khi tình còn dang dở, truyện đáng nhớ khi nó không phải là H.E, ví dụ như Titanic, ví dụ như Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài, ví dụ như Romeo & Juliet... Sự tiếc nuối duy trì nỗi nhớ, và nỗi nhớ, bản thân nó cũng là một kỉ niệm đẹp, một thứ đáng để trân trọng rồi.

Hồi truyện mới kết thúc, rất nhiều bạn kêu gào đòi phiên ngoại, đòi kết thúc khác, ta biết, số người hài lòng với cái kết này chẳng phải là số nhiều. Ta chỉ là một người dịch, ta không có quyền gì với kết thúc của truyện hết, mà dù có, có lẽ ta cũng sẽ không làm khác đi. Nhưng bởi vì có rất nhiều tâm hồn bé nhỏ vẫn nhớ mãi truyện này không thôi, vậy nên, hôm nay ta sẽ dịch nốt phần tâm sự của tác giả Hậu Dĩ cho mọi người đọc, và hy vọng, sự tiếc nuối hãy dừng ở đây nhé, mỗi người hãy tự tưởng tượng một kết cục đẹp của riêng mình.

2. Lời của tác giả

Lưu ý: Truyện ta dịch từ bản gốc năm 2002, nhưng bởi vì quá được yêu thích, tác giả đã viết lại với một số thay đổi nhỏ, trừ kết cục, vào năm 2007. Và sau đây là phần tâm sự của tác giả khi truyện năm 2007 kết thúc.

Dương Vũ nói, có chỗ thiếu sót thì sẽ hoàn mỹ hơn cả hoàn mỹ.

Những lời này khiến tôi ấn tượng rất sâu.

Cũng có lẽ vì sự “Hoàn mỹ có thiếu sót” ấy, tôi đã day dứt năm năm.

Lúc ban đầu, nó chỉ là câu chuyện đơn thuần bình thường, là tiểu thuyết thứ hai tôi có thể hoàn thành từ lúc chào đời tới nay. Không có từ ngữ hoa lệ, không có hành văn lay động lòng người, không có tình tiết kinh tâm động phách.

Tôi chỉ muốn viết một truyện cảm động.

Loại cảm động đơn thuần không chứa tạp chất gì.

Không nghĩ tới ngoài ý muốn lại được mọi người yêu thích, cho dù là độc giả, biên tập hay những đồng nghiệp khác, tất cả mọi người đều nói với tôi, cảm động quá, rất thích câu chuyện này.

Có lẽ, bởi vì mọi người đều theo đuổi những thứ đơn thuần.

Khi đó chẳng qua là một truyện ngắn hơn ba vạn chữ, nhưng dường như bắt đầu từ lúc truyện kết thúc, trong đầu tôi liền có ý nghĩ muốn nó hoàn thiện hơn. Tôi từng nghĩ tới chuyện viết phiên ngoại, nhưng lại cảm thấy kết thúc trước đó đã quá hoàn mỹ rồi. Điều duy nhất khiến tôi tiếc nuối, đó chính là hành văn năm ấy quá mức trẻ con, không đủ biểu đạt rõ ràng những suy nghĩ trong đầu.

Vậy nên tôi bỏ ra thời gian một năm, cố gắng hết sức hoàn thiện lại nó.

Không dám nói đã hoàn mỹ, bởi vì giống như hiện tại tôi xấu hổ vì bút pháp năm năm trước, sau năm năm nữa, nhất định tôi cũng sẽ khinh bỉ tác phẩm ngày hôm nay.

Nhưng có những thứ sẽ không thay đổi theo thời gian, sẽ không bị hành văn nông sâu làm ảnh hưởng, cũng sẽ không dễ dàng bị phai màu.

Đó chính là tấm lòng.

Xa cách nhiều năm, vẫn có rất nhiều độc giả trên mạng hò hét: Xin hãy đưa truyện trở lại lần nữa đi, nhớ quá, thích nhất câu chuyện này.

Tôi liền hiểu được, cho dù không sửa lại hành văn, không bổ sung tình tiết, không thêm vào những chi tiết thú vị, truyện như vậy đã là đủ rồi.

Bởi nó được viết không vì điều gì khác, chỉ vì sự cảm động đơn thuần mà thôi.

Vậy nên, không bằng cứ để hết thấy trở về đơn thuần đi.

Hy vọng mọi người thích bản chỉnh sửa này, nó đã được thay đổi rất nhiều chỗ. Trừ kết cấu và những câu thoại cơ bản ra, gần như tất cả đã được thay đổi câu từ hoặc ít hoặc nhiều. Nhưng tôi cố gắng giữ nguyên phong cách và hơi thở cũ. Không muốn, cũng không dám phá hoại.

Tôi biết cho dù là phiên bản trước kia, mọi người cũng sẽ thích. Vậy nên chỉnh sửa lần này không phải muốn làm mọi người vui hơn, mà là vì mong ước muốn hoàn mỹ của tôi thôi.

Chàng trai không thể nói không thể nghe, thậm chí ngay cả tên cũng không có kia, tôi yêu quý cậu ấy hơn ai hết. (Nhưng toát mồ hôi, thật sự từ đầu tới đuôi tôi vẫn chưa từng nghĩ tên cho cậu ấy.)

Mà Hiểu Tuyền kiên cường lại yếu ớt, bình thường nhưng rất có dũng khí, cũng là tình yêu của tôi.

Đối với tương lai của hai người, tôi nghĩ không ai cần nghi ngờ nữa.

Bởi vì đó là anh ấy.

Bởi vì là cô ấy.

Vậy nên hy vọng, mọi người xem xong sẽ vui vẻ. Sau đó giống những bạn đọc khác, nhiều năm sau vẫn nhớ về câu chuyện này, thậm chí, còn có ý nghĩ muốn đọc lại lần nữa.

Thì đó chính là hạnh phúc lớn nhất của tác giả tôi.

^_^

Trong nhà, 2 giờ 53 phút chiều, ngày 18 tháng 7 năm 2007.

Hậu Dĩ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-tu-trang-giay>